

Lord Raffles

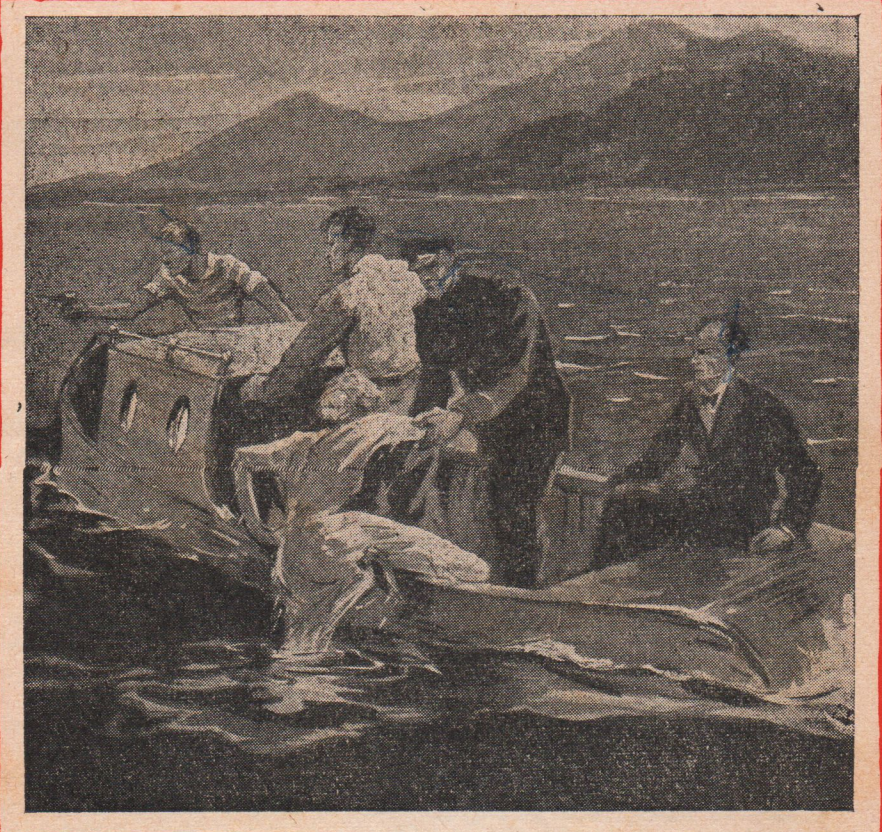
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET BEGON BIJ « TAIGA »

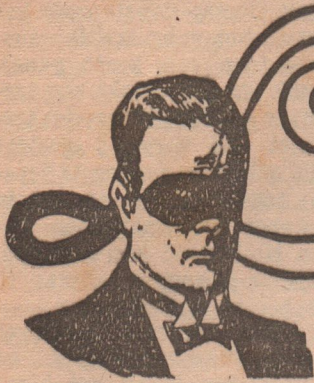
N° 2670

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het begon bij « Taïga »

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING VAN EEN STER

De auto's hadden de grootste moeite, zich een weg te banen door de High-Road van Hollywood, tegen een uur of half negen op een warme avond, na een nog hetere dag.

De mensen stonden op sommige plekken zo dicht op elkaar gepakt, dat de politieagenten, zwetend en vloekend de grootste moeite hadden, wat orde te scheppen in de chaos en het mogelijk te maken, dat de bezoekers van het « Crystal Palace » met hun auto's konden voorrijden onder de glazen luifel, waar men de geweldige hall kon binnenkomen van een van de nieuwste bioscopen in dit Mekka van de film.

Het leek wel alsof heel Hollywood aanwezig wilde zijn bij de première van « Gehuil in de Taïga », een film waar een vol jaar aan gewerkt was en waarin niet minder dan drie sterren optraden, waarvan de beroemde Bright Cliff de hoofdrol speelde.

Een première van Paramount was nog altijd een evenement van betekenis, waarbij niemand wilde ontbreken.

Zoëven had de auto van Cliff, zij het met grote moeite een weg kunnen banen door de menigte en de gevierde ster had al vriendelijk gezwaaid met een brede grijns op zijn vlezige wangen.

Binnen was het al een geweldig ge-

drang van betalende bezoekers en reclamegasten, hoofdzakelijk gerecru-teerd uit de gelederen van de beroemde sterren van het witte doek, maar men zag er ook zeer bekende scenario-schrij-vers als Ricky Blugh en Gravin von Harbou in de eerste gelederen, de laat-ste groot, slank, helemaal in het zwart en zwaar gedecolleteerd, met een op-vallend parelsnoer om de hals.

Orest stond, melancholiek als altijd, zonder een spoor van een lach op zijn bleke gezicht en al bijna helemaal grijs, met afwezige blik te praten met Diana Reed, die met dromerige ogen, uit de hoogte scheen neer te zien op de bezoek-ers, die haar passeerden.

Beiden stonden op de eerste treden van de monumentale trap, die naar de hoefijzervormige gaanderij liep.

Er waren ook bekende regisseurs Lu-bitsch, von Bernheim, een paar Russen, in Europa heel bekend, maar die hier alleen kwamen om eens wat rond te neu-zen en een heel legertje schatrijke « Fans ».

De zaal was al bijna helemaal ge-vuld en de gasten waren zo goed als allemaal gaan zitten op de voor hen gereserveerde plaatsen, toen Loretta Young aankwam, heel opvallend in een avondcape van sneeuwwit satijn, on-danks de warmte afgezet met een rand hermelijn, en een kraag, die tegen haar blanke hals opstond en het blonde hoofd uitstekend deed uitkomen.

Het leek alsof men op haar als op een koningin gewacht had, want nauwe-lijks had zij plaatsgenomen, met een glimlach om haar mooie, rode lippen, of de lichten gingen langzaam uit, het werd geleidelijk helemaal donker en de voorstelling begon.

Het begon met een-interessante docu-mentatie. Deze had een niet al te groot succes en mijnheer Beerman keek een beetje zuinig.

Hij was aan het einde van de midden-gang gaan staan, die dwars door de zaal liep, en nu en dan liep hij heen en weer, scherp luisterend naar de op-merkingen van het publiek. Mijnheer Beerman was namelijk een directeur, die er zich iets van aantrok, die er zelfs

rekening mee hield.

Na deze korte film, werd het even licht, toen werd het weer donker. Micky Mouse van Walt Disney danste over het toneel en oogstte het gebruikelijke suc-ces; er volgde toen een korte pauze, waarvan gebruik werd gemaakt om ver-versingen aan te bieden onder de ere-gasten, die met een verveeld gezicht hun ijs en hun cubler begonnen te lepe-len, of even naar het ijzeren, grote buitenbalcon liepen, vanwaar men een groot deel van Hollywood kon overzien, om een luchtje te scheppen, elkaar te plagen of een beetje te flirten.

Na een kwartier ongeveer, klonk er een schril waarschuwingsbelletje, en de bezoekers verlieten traag het heer-lijke balkon en gingen niet al te opge-wekt weer de zaal binnen, waar de venti-lators vruchteloos vochten tegen de tro-pische hitte.

Weer werd het volkomen donker en toen zweeg iedereen, want de nieuwe film « Geheel in de Taiga » was begon-nen.

Reed en Young, Cliff, Wallace Beery en nog andere beroemde sterren speel-den er in mee.

En deze film was goed, ongetwijfeld, dat merkte zelfs dit verwende publiek onmiddellijk op. De intrige, die tragisch genoeg was, zat volkomen logisch in el-kaar, de camera-regie was uitstekend, de regie was van niet minder hoog ge-halte en de acteurs stelden elkaar niet in de schaduw, zoals dikwijls gebeurt, maar vulden elkaar aan in een samen-spel, waarop totaal niets aan te mer-ken was.

Na de eerste helft, die in ademloze spanning was gevolgd, werd het even licht, om de vermoeide ogen rust te ge-ven.

De heer, die naast Loretta Young had gezeten en die zijn mond had open-gedaan om iets te zeggen, klapte hem verwonderd weer dicht, want de plaats naast hem was leeg. Loretta Young zat er niet meer.

De jongeman wachtte een beetje ge-pikeerd tot zij terug zou komen maar het was opnieuw donker geworden en nog altijd had hij Loretta niet gezien.

Hij keek nog een minuut of tien, met minder aandacht dan eerst naar het doek, waarop het tragische lot van Diana Reed zich verder ontwikkelde, maar toen stond hij op, liep de kleine loge uit, die vier plaatsen had, en vond, niet zonder moeite, in de slechts door het schemerige licht van de film verlichte zaal de uitgang.

Hij moest daarbij mijnheer Beerman passeren, meende hem flauwtjes te herkennen en vroeg in het langs lopen ongeduldig:

— Heb je Loretta niet gezien, Beerman? Ik kan me niet begrijpen waar ze zit.

— Wat is dat nu, beste mijnheer Davy? Ik weet toch zeker, dat ik u met miss Young heb zien binnenkomen.

— Ze heeft ook al die tijd naast me gezeten, maar ik miste haar in de pauze van de grote film en ze is dus tijdens de eerste helft opgestaan.

— Dan is ze misschien niet lekker geworden, opperde Beerman. Tegen deze verschrikkelijke hitte is niet te vechten, wat ik er ook aan doe. Ik zal eens zien...

Beerman had de jonge Andrew Davy bij de arm genomen, nam hem mee naar de tamelijk helder verlichte hall en gaf hem daar over aan de zorgen van een garderobe-dame, die eens zou kijken, of zij miss Young niet zou kunnen vinden.

Het meisje ging zoeken op plaatsen, waar men een dame kan veronderstellen, die plotseling onwel is geworden.

Zij kwam terug met de boodschap, dat de beroemde artieste nergens te vinden was en toen meende Davy, die haar kende, dat ze plotseling ergens boos over geworden was, om een kleinigheid, waarschijnlijk weer en alleen was vertrokken, zonder hem zelfs maar te waarschuwen of aan te stoten.

Hij liet zich zijn hoed en jas geven in de vestiaire en was al bijna de hoofdingang uit, toen hem te binnen schoot, dat hij wel eens kon vragen of haar eigen goed nog in de vestiaire hing.

Hij had namelijk haar mantel, toen zij eenmaal in de loge was, door een van de zaalwachters naar de vestiaire

laten brengen. Daar wachtte hem een tweede nog wat onprettiger verrassing, de wit satijnen mantel met hermelijn hing er nog op de kapstok, die hetzelfde nummer droeg als het ronde, benen plaatje in zijn zakje.

— Maar dan moet ze ook nog in het gebouw zijn, zei hij ongeduldig. Heb je goed gezocht, meisje?

— In alle hoekjes en gaatjes, mijnheer Davy, zei het meisje, die hem heel goed kende.

Davy wachtte nog een kwartier. Hij ging nog een keer de zaal binnen, zocht op de tast de weg naar loge C, waar hij met Loretta gezeten had en ontdekte dat haar plaats nog altijd onbezet was.

Het was dus ook onmogelijk, dat zij een praatje was gaan maken met een vriendin in een andere loge, of meer naar voren in de zaal.

Maar zijn verbazing en zijn verontwaardiging gingen over in onrust en angst, toen plotseling bij het einde van de film, weer licht werd in de zaal, en hij haar nog nergens zag.

Davy was een niet al te snigger jongmens, hij had niet erg veel karakter, ook niet bepaald veel wilskracht, maar op zijn manier hield hij erg veel van de knappe filmster, al wist hij heel goed dat hij niet de enige was in haar gunst; hij kon niet nalaten zich daarom ook werkelijk angstig te maken, en begon met zijn dunne, hoge stem, boven het lawaai van het applaus uit, te schreeuwen:

— Miss Young! Miss Young is verdwenen!

Het werd plotseling doodstil en toen klonk de stem van de heer Beerman door de luidsprekers:

— Als miss Loretta Young in de zaal is, wil zij zich dan naar de hall begeven.

Het bleef stil. Men dacht eerst nog aan een tamelijk kinderachtige grap, van de grillige, verwende actrice, maar men begon er al anders over te denken, toen een onderzoek van het hele gebouw niets opleverde en toen eindelijk de heren, die ook in loge C hadden gezeten, verklaarden, dat zij miss Young tijdens de eerste helft hadden zien opstaan, nogal plotseling, en een beetje

onzeker lopend voorbij zien gaan.

Zij hadden eerst nog gedacht aan de mogelijkheid, dat zij een cocktail te veel had gedronken en er grinnikend en fluisterend een opmerking over gemaakt.

Maar toen werd men plotseling algemeen ongerust, want een piccolo bij de deur, die nu pas van de zaak hoorde door de oproep via de luidsprekers, verklaarde pertinent, dat hij miss Young alleen met haar hoed op, tussen twee in rok geklede heren het gebouw had zien verlaten. Zij scheen heel moeilijk te lopen, en de beide heren hadden haar ieder een arm gegeven.

De jongen had het vreemde stelletje nagekeken, totdat het met een grote, zwarte auto was weggereden.

Nee, wie de heren waren, wist hij niet, en hij had ook niet op het nummer van de auto gelet. De ene had een donkerbruine tint, dat was alles wat hij er van kon zeggen.

En nauwelijks was dat bekend, of de ongerustheid sloeg over in bange vrees. Er was niet langer twijfel mogelijk. De jonge vrouw was het slachtoffer geworden van ontvoerders.

En hoe gerechtvaardigd dit pessimisme was, bleek de volgende ochtend al vroeg, toen de jonge Davy bij zijn post, een lakoniek briefje vond van de volgende inhoud:

Als de geruchten waar zijn Davy, ben jij de officiële beschermer van Loretta Young. Als je iets om haar geeft, zouden we je aanraden, zo gauw je maar kunt, honderdvijftigduizend dollar los te maken. We zullen je later berichten op welke manier je dat geld moet betalen, om haar levend terug te krijgen. In je eigen belang raden wij je aan er geen politiezaak van te maken, want dat zou haar toestand alleen maar erger kunnen maken. Wacht de volgende post af. De Blauwe Ster.

HOOFDSTUK II

WAARIN RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOEIT

Davy mocht dan zijn wat hij wilde, maar hij bracht wel degelijk onmiddellijk de politie op de hoogte van de ontvangst van dit dreigende briefje.

Hij had hiervoor verschillende redenen. Het is de vraag of de volgorde wel juist is, maar die redenen waren: vrees voor het leven van zijn vriendin, het ontbreken van elke lust honderdvijftigduizend dollar kwijt te raken en dan een gevoel van wraak jegens de ontvoerders.

Het was wel duidelijk, dat die boeven met een zeldzame brutaliteit te werk waren gegaan, vooral nadat nog pas kort geleden, door toedoen van een geheimzinnige vreemdeling, over wie de politie het stilzwijgen bewaarde, een dergelijke aanslag op niemand minder dan Clara Bow, jammerlijk mislukt was. Die mislukking had zelfs aan een half dozijn bandieten het leven gekost, terwijl andere zware vrijheidsstraffen tegen zich zouden horen eisen, zodra het proces zou beginnen.

Davy wist ook heel goed, dat een zekere inspekteur van de politie in die hele zaak een dubbele rol had gespeeld, tenminste dat werd gefluisterd, ofschoon niemand er het fijne van scheen te weten, maar ook dit weerhield hem niet zijn chauffeur onmiddellijk opdracht te geven met de auto voor te komen, naar het hoofdbureau van Politie in Hollywood te rijden en het briefje aan commissaris Stanley te laten zien.

Deze was een breedgeschouderd man met een energiek gezicht en al spierwit haar.

Het briefje vertoonde beslist geen bijzondere eigenaardigheden. Het was op een nieuwe schrijfmachine getikt en er was niets geschreven met de hand. Ook wat de zogenaamde ondertekening betreft.

Stanley sloeg een paar keer, zonder een woord te zeggen, met zijn harde vuist op het bureaublad, drukte toen op een bel en gromde met zijn zware, diepe stem tegen de binnenkomende agent:

— Laat Hammond hier komen. Is hij al terug?

— Net terug, chef. Geslagen heeft hij, geloof ik, nog niet.

— Hij kan later slapen. Schiet op!

De agent vertrok en Stanley zakte achterover in zijn leren bureaustoel en zei somber, langs zijn bezoeker heen kijkend:

— Dat gaat goed, mijnheer Davy. Wij worden voor gek gezet voor de hele wereld, en toch vraag ik u eerlijk, wat kunnen wij tegen zulke ontvoeringen doen?

— Er zal wel niet veel tegen te doen zijn, mijnheer Stanley, maar men zou toch de ontvoerders kunnen opsporen en straffen, vond Davy bescheiden.

— Alsof dat zo makkelijk gaat, zei Stanley, zijn massieve schouders ophalend. Die kerels beschikken over midde-

len, waar u geen idee van heeft. Hammond heeft de zaak nu onder handen. Hij is onze chef-detektive en heel intelligent. Maar ook hij geeft toe, dat hij van zoveel brutaliteit nooit gehoord heeft. Hij heeft me al een en ander verteld. Miss Young was toch helemaal goed en gezond, toen zij met u naar de bioscoop ging?

— Zo fris als een hoentje, commissaris!

— Ik heb de mensen, die in loge C achter u gezeten hebben, nog eens laten ondervragen, gister nacht nog, toen een ontvoering nog helemaal niet vaststond, en die zeggen duidelijk te hebben gezien dat zij een beetje wankel liep, en met de linkerhand op het hart gedrukt. Had Miss Young een hartkwaal?

— Ze was sterk en gezond.

— Hebt u soms met iemand gesproken, nadat u het gebouw binnen was gekomen?

— Zeker wel met vijftien of twintig mensen. En toen we zaten zijn er ook nog een paar mensen voorbij gekomen. Toen het donker werd, geloof ik, dat een heer even met haar sprak. Hij boog zich naar haar over. Natuurlijk heb ik hem niet herkend. Even later liep hij weer verder. Maar wat zou dat?

— Dat zou betekenen, dat die mijnheer haar misschien een of andere injectie had toegebracht, waarvan de uitwerking pas een uur later merkbaar zou worden. Schrikt u daar maar niet van, die middelen worden wel vaker toegepast.

— En omdat ze wel vaker worden toegepast zou ik niet eens mogen schrikken, zei Davy met trillende stem.

— Maar hebt u dan van het opstaan niets gemerkt? antwoordde de commissaris, terwijl hij de ander, niet zonder wantrouwen, met half dichtgeknepen ogen aankeek.

— Ik was vol aandacht voor de film, commissaris, antwoordde Davy, en ik zie iets op uw gezicht, dat mij niet bevalt. Ik ben gelukkig rijk, mijnheer, en ben dol op Loretta, en ik hoef gelukkig niet mijn toevlucht te nemen tot dergelijke middelen, om mijn inkomen te vermeerderen.

— Jongeman, de tegenwoordige tijdsomstandigheden maken ongeveer alles mogelijk.

— Ook, mijnheer, dat inspecteurs van politie medewerkers zijn van « kidnappers », viel Davy uit, voor zijn doen vrij scherp. Ik hoef u zeker wel niet te herinneren aan wat er beweerd wordt in verband met de aanslag op Clara Bow, die nog geen week geleden verdield werd?

Het gesprek zou waarschijnlijk op een echte ruzie uitgedraaid zijn, als op dat ogenblik de deur niet was opengestaan, en een stem tamelijk toonloos gevraagd had:

— Hebt u mij laten roepen, Chef?

Het was Hammond, de chef van de recherche-dienst, een kleine, vrij slordig geklede man, zo op het oog mager en onbelangrijk, met een bleek, schijnbaar onnozel gezicht, maar dat hem juist zo bijzonder gevaarlijk maakte voor de schurken, want de kleine, slecht geklede man in zijn confectiepakje, beschikte over een schranderheid en een moed, die niets onder deed voor die van veel grotere en sterkere collega's.

Bert Hammond stond er verder voor bekend, dat hij op verrassend doeltreffende wijze met zijn revolver wist om te gaan.

Zijn blik dwaalde een ogenblik van de commissaris naar Davy, terwijl hij bleef wachten op een antwoord.

Hij is dus de man, dacht Davy, die vannacht zo goed als niet geslapen had, omdat hij onderzoek had gedaan naar Loretta en iets van genegenheid ging van de schatrijke nietsdoener uit naar dat slordige, kleine mannetje met zijn scheefhangend colbert, zijn vulle nagels en zijn bleek muizengezicht.

— Ja, Hammond, ik moet je hebben, zei de commissaris. Zeker nog niets ontdekt?

— Niets, antwoordde Hammond lakonieuk.

— Deze heer is Andrew Davy, de vriend van de verdwenen dame. Ken je hem?

— Ik ken iedereen in Hollywood! antwoordde Hammond met zijn lijkige

stem. Is er bericht van haar?

— Niet van haar, van de Blauwe Ster! Hier lees maar.

De commissaris nam het briefje, dat Davy hem had laten lezen, van zijn bureau en gaf het aan Hammond, die dichterbij was geslenterd, alsof de zaak hem eigenlijk niet aanging.

Hammond las het aandachtig door, kraste met zijn nagel over het papier, nam zijn kleine loupe uit zijn zak, tuurde op de letters, en zei toen, met een vingertop voorzichtig over een daarvan strijkend:

— Getikt op een blaadje uit een schoolschrift. De machine is denkkelijk nog erg nieuw en er is getikt met een splinternieuw lint; de vette inkt kun je er, als het ware afscheppen. En een copierlint nog wel. En dat is zowat alles wat ik ervan kan maken. Dit is natuurlijk een eerste waarschuwing, mijnheer Davy. Wat bent u eigenlijk van plan, als ik vragen mag? Gaat u schuiven?

De vraag kwam onverwacht en Davy schrok er een beetje van. Hij was zeker niet beter of slechter dan het gemiddelde van zijn genre, hij hield op zijn manier bijzonder veel van Loretta, maar hij was ook wraakzuchtig, en 150.000 dollar is erg veel geld, zelfs voor iemand, die nog altijd een kapitaal heeft, dat hem het vierdubbele per jaar aan rente opbrengt.

Het kwam er dan ook een beetje stotterend uit, toen hij bedremmeld antwoordde:

— Natuurlijk als het niet anders kan, dan zou ik wel... Maar het is intussen... de heren zullen het volmondig toegeven... een verbazend hoog bedrag.

— Het is zeker geen kleinigheid, lijds Hammond, het briefje, heel voorzichtig neerlegend. Er staat in, dat u er geen politiezaak van had mogen maken, mijnheer Davy. Dat hebt u toch gedaan.

— O, maar dat weet toch niemand? dacht Davy.

— Denkt u? vroeg Hammond op zijn slepend toontje. Ik denk het tegendeel. Ze zijn u natuurlijk gevolgd, want ze zullen uw huis nu wel in het oog hou-

den. Ja, u moet ze mij leren kennen, de lieverdjes! Dacht u met een stel ezels te doen te hebben?

Davy verschoot van kleur en vroeg ademloos:

— Maar welke raad geeft u me dan? Wat moet ik doen?

— Naar huis gaan, de tweede waarschuwing lezen, die nu al wel voor u klaar zal liggen en dan maar afwachten wat wij kunnen doen, antwoordde Bert Hammond. Helpen kunt u ons nog niet, want u weet niets van de zaak af. Als we iets ontdekken zullen we het u laten weten. Een paar van mijn mannetjes snuffelen al in de Italiaanse wijk. Daar begint zoiets vaak. Dag mijnheer Davy.

En daarmee kon de ongelukkige jongeman gaan. Hij reed terug in zijn mooie auto, bereikte zijn bungalow, die eigenlijk heel wat ruimer was, een echte villa van baksteen, in een nagemaakte oud-Hollandse stijl, en had toen alle gelegenheid om het inzicht van Hammond te bewonderen, want hij was nog nauwelijks binnen of zijn butler gaf hem een keurig gevouwen briefje, met de lakonieke inhoud: «Je bent toch bij de politie geweest, Davy. Wees voorzichtig, dat is alles wat we je zeggen. Zorg liever, dat het geld overmorgen beschikbaar is of heb je Loretta voor het laatst gezien. De Blauwe Ster».

Davy stond dit briefje met een wit gezicht te lezen, ongeveer in het midden van de ronde met glas overkoepelde hall, waar een achttal deuren op uitkwam, de butler stond eerbiedig te wachten op tien passen afstand, en toen pas zag Davy, na het briefje te hebben opgevouwen, een man op de prachtige en deze keer echte, oud-Hollandse hallbank zitten, die meestal werd aangewezen voor onbekende bezoekers, die wilden wachten.

Hij keek verbaasd van deze onbeveeglijk zittende man naar de butler, die die blik dadelijk begreep en zei:

— Deze heer zit hier al een half uur, mijnheer. Hij zegt, dat hij helpen kan in de zaak van miss Young.

— Een particuliere detektive? vroeg

Davy, met iets van minachting in zijn stem.

— Ik hoop iets veel beters, mijnheer Davy, zei de bezoeker, opstaande. Hij bleek nu een slanke, heel eenvoudig geklede man te zijn met al grijzend haar en een groot litteken dwars over de linkerwang, dat zijn gezicht een beetje misvormde, maar geen onaangename indruk maakte.

Davy scheen nog een ogenblik in tweestrijd te zijn, draaide zich toen plotseling om en zei kortaf:

— Wilt u mij even volgen?

De butler scheen enigszins ongerust te zijn, kuchte en stelde toen voor:

— Uw jas, mijnheer... en als ik soms... in de buurt wil, moet blijven...

De bezoeker had geglimlacht en zei kalm:

— Maak je niet ongerust, vriend, ik hoor werkelijk niet bij de bende van de Blauwe Ster en overigens mag mijnheer Davy zijn revolver voor zich neer leggen, en ik wil mij met plezier laten fouilleren voor wij met onze conferentie beginnen.

— Kom mee! zei Davy ongeduldig en bijna ruw. Zo heel erg bang ben ik niet uitgevallen en als je me werkelijk iets kunt vertellen omtrent Loretta...

Hij had de knop van de deur al in de hand, opende deze, en liet zijn bezoeker een prachtig gemeubileerde werkkamer binnen, die echter dat eigenaardige uiterlijk had van iedere andere werkkamer van een rijk man. Dit bleek namelijk inderdaad een kamer te zijn, maar waarin maar zelden gewerkt wordt. Men kon maar al te goed zien, dat de boekenkasten weinig geopend werden, en alleen de gemakkelijke stoelen schenen veel te worden gebruikt.

Davy gooide zijn blauwe overjas en zijn grijze, slappe hoed met zijn handschoenen erin op de divan, liet zich in de bureaustoel voor het prachtige bu-

reau vallen, wees op een stoel die daarnaast stond en begon:

— Vertel mij nu vlug wat u weet, mijnheer.

— Ik weet absoluut niets, mijnheer Davy, antwoordde de bezoeker kalm.

— En dan durft u het mij lastig te komen vallen, riep de jongeman rood van drift en zijn hand ging alweer in de richting van de bel, die de butler zou waarschuwen.

— Maar wat men niet weet, dat kan men ontdekken, ging de bezoeker volkomen kalm verder. Om kort te gaan, mijnheer Davy, ik kom u mijn diensten aanbieden. Ik weet, dat u naar de politie bent gegaan, en u zult er niet veel baat hebben gevonden. Dat komt, omdat zelfs haar beste en slimste dienaren een heel scherp wapen missen, dat ik met enig succes weet te hanteren; zij verstaan de kunst van het vermommen niet erg best. Zij zijn hier dan ook al te bekend onder de schurken. Dat ben ik niet. Zij kennen mijn echte gezicht niet.

— Uw echte gezicht? hakkelde Davy, zijn bezoeker verschrikt aankijkend.

— U hebt het goed verstaan. Ik ben nu vermomd. Luister, mijnheer Davy. Natuurlijk herinnert u zich de ontvoering van Clara Bow of, om juist te zijn, de poging van De Blauwe Ster, om die beroemde filmster te ontvoeren. Die poging mislukte door toedoen van een man naar wie de politie op dit ogenblik wel zal zoeken. Hij heeft een van hun hooggeplaatste mensen aan de kaak moeten stellen. De man, die Clara Bow redde tegen behoorlijke betaling laat ik er dat dadelijk bijvoegen, zit hier voor u. Zijn naam luidt John Raffles, en hij komt u zijn diensten aanbieden, eveneens tegen een honorarium, waarvan de hoogte evenredig zal moeten zijn aan uw welbekende genegenheid voor mejuffrouw Young.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES ZET ZIJN STRIKKEN

— Dus het is toch waar, fluisterde Davy hees, zijn bezoeker met opengesperde ogen aankijkend.

— Wat is waar, mijnheer Davy? vroeg Raffles.

— Wat Clara Bow rondvertelt, dat zij is geholpen door de beroemde, Engelse... de beroemde...

— Gentleman-inbreker, zegt men wel eens, maakte Raffles glimlachend de zin af. Zij is gered, mijnheer Davy, en daar komt het tenslotte op aan, is dat ook niet uw mening? Wat doet het er toe, wie u helpt om miss Young terug te vinden, als zij maar gevonden wordt, en het u niet al te veel hoeft te kosten? Ik ben in zeker opzicht een zakenman, ziet u. Men vraagt u honderdvijftigduizend dollar, ik wil er maar twintigduizend hebben, en natuurlijk alleen als ik slaag. En ik verzeker u op mijn woord, dat dat geld niet voor mijzelf is, mijnheer Davy. Ik beschouw mij als het ware, als de procuratiehouder van een groep hele, hele arme mensen in mijn land. Dit zal u trouwens wel minder interesseren. Voor u is de hoofdzak dat ik u wil helpen, om sportieve, menselijke en geldelijke redenen.

— Weet u wel, mijnheer... Raffles, dat ik mij afvraag, wat ik hier het meest moet bewonderen, uw dapperheid, om geen ander woord te gebruiken, of wel uw openhartigheid?

— Bewonder ze wat mij betreft, allebei, mijnheer, noem de dapperheid ge-

rust bij haar naam, dat wil zeggen brutaliteit, maar zeg mij of u mijn voorstel aanneemt, want dat is voor mij de hoofdzak. Geloof u dat ik bluff?

— Dat in geen geval! riep Davy levendig.

— Uw spontaneïteit doet mij goed, mijnheer Davy, antwoordde Raffles nu glimlachend. Ik ben er bijna zeker van, dat wij het eens zullen worden. De zaak is, dat ik werkelijk over betere hulpmiddelen beschik dan de politie, een enigszins stroef raderwerk, dat knarst en piept als het in beweging komt. Bij de politie vindt men onbetrouwbare elementen, die haar plannen verraden aan diegenen tegen wie ze gesmeed worden. Dat is bij mij natuurlijk nooit het geval. Al mijn zintuigen zijn bijzonder scherp ontwikkeld, ik ben geduldig als een kat, en vasthoudend als een terrier. Bovendien steunt u nu op de ervaring die ik bij de redding van miss Bow heb opgedaan. Neemt u mijn hulp aan, ook nu ik u heb toevertrouwd wie ik ben?

— Akkoord.

— U hoeft mij geen hand te geven, mijnheer, zei Raffles ijskoud en Davy, die er geen sekonde aan gedacht had om het te doen, werd vuurrood en stamelde:

— Pardon, het is nog wat ongewoon voor mij. Men moet wennen aan de gedachte, dat men gaat samenwerken met een man die...

— Met een misdadiger, mijnheer Davy, maakte Raffles de zin af. Zo noemt men mij, mijnheer, zo noemt mij tenminste de overgrote meerderheid, en u zult wel weten, dat die altijd gelijk heeft. Intussen, komt het er wel op aan, herhaal ik nogmaals, wie u helpt. Aan deze handen kleeft geen onschuldig bloed, dat verzeker ik u, en menigeen heeft het zich niet hoeven te beklagen, dat de bezitter van die hand hem zijn hulp bood, al was het dan tegen een billijke vergoeding. O, ik heb het ook wel vaak gratis gedaan, maar u bent buitengewoon rijk, mijnheer Davy, en ik heb nog nooit gehoord, dat u met al dat geld bepaald veel goed hebt gedaan.

— Pardon, mijnheer, maar ik heb nog nooit niemand toegestaan aanmerkingen te maken op mijn financiële activiteiten, zei Davy, met een jammerlijke poging om zijn gezag te doen gelden in zijn eigen huis.

De blik van de man, die tegenover hem zat, was ijskoud en streng, toen Raffles antwoordde:

— Misschien was het beter voor u geweest en ook wel een beetje voor uw land, als u er anders over gedacht had. Kritiek kan nooit kwaad. Zelfs als zij van John Raffles komt. Er is hier heel veel te doen, mijnheer Davy. Amerika heeft altijd mannen met goede hersens en ondernemingslust kunnen gebruiken, en nu meer dan ooit. Op vijftien verschillende manieren zou u uw geld nuttig kunnen besteden. Waarvoor gebruikt u het nu? Voor snoepreijes naar Europa, voor revues op Broadway. U besteedt het aan dure renpaarden, die overigens maar zelden winnen, hoor ik, wat de zaak er niet beter op maakt, en aan dure filmsterren die u financieel wel niet kreupel maken, maar u op een andere manier kunnen ruïneren. Aan nagemaakte schilderijen van grote Meesters. De zogenaamde Rembrandt, bijvoorbeeld, daar in een hoek, heeft nooit het penseel van de grote Meester gezien, aan nagemaakte kerkschatten en antiquiteiten, die pul op die pilaar bijvoorbeeld, is een armzalig prul en bovendien zet men deze dingen niet in

de hall, mijnheer Davy, en aan allerlei rommel, die het leven niet verrijkt, als men waarlijk er geen verstand van heeft. Zo, en na dit kleine preekje, hoop ik, dat wij nu eens eindelijk tot enig resultaat zullen komen. Kort en goed: neemt u mijn hulp aan, en bent u bereid, mij daarvoor het gevraagde bedrag te betalen?

Deze keer dacht Davy geen ogenblik meer na.

Hij stak een aarzelende hand naar Raffles uit, die net deed, alsof hij ze niet zag, en verklaarde:

— Ik vertrouw u mijn belangen toe, mijnheer Raffles. En met de volste overtuiging. Wat het gevraagde bedrag betreft, dat zult u ontvangen hebben als u erin slaagt mijn arme Loretta levend bij mij terug te brengen.

— Zo is het goed, zei Raffles, de slappe hand negerend, die nog altijd in de lucht hing en nu traag terug getrokken werd. En luister goed, mijnheer Davy, dat nog nooit iemand het heeft gedurfd een belofte jegens mij te verbreken. Hij die zoiets durfde heeft het altijd zwaar moeten bezuren. Er is één ding, waar ik een grote hekel aan heb, en dat is woordbreuk. En nu dat de overeenkomst gesloten is, wilt u mij nog wel een paar inlichtingen geven.

— Het weinige wat ik wist, heb ik aan de politie verteld.

— Dat begrijp ik, maar ik kan moeilijk naar de politie gaan en haar uitnodigen mij daarvan op de hoogte te brengen. Bovendien ben ik bang, dat u mij weinig zult kunnen zeggen waar ik iets aan heb. Miss Young is natuurlijk bedwelmd, anders was zij zeker niet midden in een voorstelling waarin zij zelf een van de hoofdrollen speelde en die in zekere zin voor haar en haar collegas werd gegeven, weggelopen, om niet terug te komen. Het zal wel een injectie geweest zijn, die een half uur nodig had om haar uitwerking te doen. En u hebt in de duisternis natuurlijk niemand kunnen herkennen?

— Niemand. Ik keek te gespannen naar het doek.

— U hebt daar net een briefje ontvangen, naar alle waarschijnlijkheid

van de ontvoerders, Mag ik dat even zien? Ik dank u. Lijken de letters op die van het eerste briefje, dat ik, helaas, niet onder de ogen heb gehad?

— Het zijn precies dezelfde.

— Dit briefje is getikt op een splinternieuwe machine en met een nieuw lint, zei Raffles, na precies hetzelfde te hebben gedaan, als Hammond, namelijk, het briefje door een vergrootglas te bekijken.

— Dat zei de detektive bij de politie ook! riep Davy verrast uit. Hammond heette hij.

— Bemoet die zich met de zaak? Dan is er althans nog een kleine kans, dat de politie deze keer slaagt. Hammond is buitengewoon schrander en aan zijn moed twijfelt niemand, hoe klein hij ook is. Dit briefje zou ik graag houden, mijnheer Davy.

— Maar, ik heb aan commissaris Stanley moeten beloven, dat ik ook de nog volgende briefjes van de ontvoerders zou inleveren.

Raffles tuurde nogmaals op de nu sterk vergrote letters door zijn loupe en gaf toen het briefje terug, terwijl hij kortaf zei:

— Hier heeft u het. U kunt het laten zien aan Hammond. Intussen raad ik u aan voorzichtig te zijn, want de ontvoerders verstaan geen grapje en zouden het u kunnen inpeperen, als u bij de politie op visite blijft komen.

— Maar zij zullen mij niets doen. Als ze mij neerschieten, krijgen ze toch geen cent van het losgeld, riep Davy uit, allesbehalve op zijn gemak.

— O, Loretta heeft nog meer vrienden en familieleden, zei Raffles luchtig, zijn hoed pakkend. Voor u een ander. Als u weg bent, dan is haar broer er nog en haar...

— Weg bent? viel Davy hem met bevende stem in de rede.

— Uit de weg geruimd, geliquideerd, of hoe u het anders wilt noemen, antwoordde Raffles, op weg naar de deur.

— Luister nog eens even, mijnheer, riep Davy hem achterna. Neem dat briefje maar mee. Ik vertrouw helemaal op u. De politie kan het later over de post wel krijgen.

— Dat is heel verstandig, zei Raffles, en met een hoofdknik nam hij afscheid.

In de hall, waar de statige butler hem opwachtte, mompelde hij in zich zelf:

— Hij is dus nog laf op de koop toe. Als ik niet zoveel medelijden had met Loretta, dan weet ik werkelijk niet of ik zoveel moeite zou doen, om die knaap weer de gelegenheid te geven haar terug te zien.

Even later stond hij weer buiten.

Raffles kon nog juist op een tram springen die van Hollywood naar Los Angeles rijdt; pas aan het eindpunt verliet hij dit voertuig, liep snel een aantal tamelijk nauwe straten door, kwam in een volkswijk en ging daar een smal huis binnen, vrij smerig, dat met nog zestien anderen rondom een nog veel smeriger binnenplaats stond, en liep daar een kamer in, waar de reusachtige Henderson, zijn chauffeur, vol ijver aan het vechten was tegen een korst van stof en vuil, die tegen de ruitjes koekte van het enige raam, dat uitzicht gaf op de binnenplaats.

In een hoek zat Charles Brand, Raffles' vriend, vrij mistroostig in een krant te lezen, die hij echter direkt weggooiden toen Raffles binnenkwam.

— Geslaagd? was zijn eerste vraag.

— Ja, Charles. Maar ik zou natuurlijk toch aan de slag zijn gegaan, ook zonder zijn toestemming. Heb je het goed te pakken kunnen krijgen?

— Ik heb een japon van haar.

— Prachtig. Kan niet beter. Ik hoop toch niet dat het een nieuwe jurk is?

— Zie je me voor zo dom aan, Edward? zei Brand verwijtend. Kijk zelf maar, het goed is gedragen. En hij gooide een gedragen dames kledingstuk op de tafel, van zeegroene zijde.

— Dat heb je knap gedaan, Charles! Was het moeilijk in haar woning binnen te komen?

— Helemaal niet. Ik kon er binnenlopen als in een postkantoor.

— En het hondje...

— Daar zit het mormel. Pas op, dat je er niet op trapt. Zizi, heet het monster. Heb je ooit zo iets lelijks gezien?

En de stakkerd bibbert voortdurend, alsof hij last heeft van de kou.

— Dat is ook geen wonder, Charles, zou men zeggen, want het is zo kaal als een glacé handschoen. Het lijkt wel een beetje op een Javaans gladakkertje. Maar hij is veel kleiner. Je zult hem gemakkelijk in je zak kunnen steken. Ik hoop toch dat het ook kan blaffen?

— Jawel, maar gelukkig alleen op verzoek en ook als het ergens bang voor is.

Henderson had met aandacht naar het gesprek geluisterd en nam toen tussen vinger en duim een heel kleine hond uit een lege eierenkist, een dwergpinchertje, nauwelijks een hand groot, zo kaal als een muis, met een spits snuitje, spitse oortjes, uitpuilende oogjes en een raar staartje.

En nauwelijks had hij het op de tafel gezet, of het diertje liep regelrecht op het kledingstuk van zijn meesteres toe en begon te blaffen met een geluid, dat veel leek op het rammelen van een bak vol scherven.

— Goed zo, zei Raffles enthousiast. Henderson, jij bent een meester in de dressuur, omdat je zo geduldig bent. Wil jij proberen dit diertje af te richten, dat het rustig en zonder een kik te geven, in onverschillig welke zak blijft zitten.

— Dat zal niet zo moeilijk zijn, mylord, antwoordde de reus. Het lijkt mij een heel verstandig diertje, alleen wat kouwelijk en zenuwachtig.

— Dat onverwachte en schelle blaffen moet je hem ook nog proberen af te leren.

— Dat zal wel moeilijker zijn, mylord. Het is een zogenaamde angstblaffertje, geloof ik. Het zijn de zenuwtjes, die hem parten spelen. Maar ik zal mijn best doen.

— Nu nog dit, Charles, ben je geslaagd in het Moonshine Palace?

— Volkomen geslaagd. Van vanavond af ben ik aangesteld als chef glazenpoeler in de bijkeuken van die prachtige gelegenheid van Hank Moore, met de eigenaardige naam «Moonshine Palace». Mijn salaris bedraagt een halve dollar per dag, plus de kost. Dat zal

dus wel betekenen met wat er overblijft van de tafels van de bezoekers.

— Wij hebben wel eens van beschimmelde conserven moeten leven, Charles, zei Raffles, schouderophalend. De kok in het Moonshine Palace is een meester in zijn vak, troost je maar. Henderson heeft er dus voor gezorgd, dat jij de plaats kon innemen van de vorige spoeler?

— Ja, die ligt in het ziekenhuis, antwoordde Brand lakoniek.

— Je hebt hem toch niet te ruw aangepakt, James? vroeg Raffles met gefronste wenkbrauwen.

— Met een schadevergoeding van 500 dollar zult u al een eind komen, mylord, antwoordde de reus benauwd.

— Vijfhonderd dollar? herhaalde Raffles verschrikt. Maar dan heb je de ongelukkige kerel dus halfdood geslagen?

— Zo erg was het niet, mylord, ik reken voor veertig procent zowat, antwoordde de reus, die met zijn grote handen geen raad wist. Ik kon er heus niets aan doen. Het was een verschrikkelijk min, ondervoed mannetje, en als je hoestte viel hij om. Ik heb hem zo zacht mogelijk geraakt en toen ik daarna weer naar hem keek, lag hij een meter of vijftig van mij vandaan. Een zeepbel zit nog steviger in elkaar dan dat ongelukkige kereltje.

Raffles zuchtte.

— Het schijnt deze keer minder gemakkelijk te lopen dan met Clara Bow, zei hij. Charles, je informeert zo snel mogelijk naar de toestand van die stumper. Vijfhonderd dollar. Daarvoor kan men tegenwoordig bijna twee spelers krijgen.

— U kunt het van mijn loon afhouden, mylord, zei Henderson met gebogen hoofd.

— Ik heb er wel zin in, James, dan zou je voortaan misschien een beetje voorzichtiger zijn. Bemoel je nu maar met Zizi, maar denk er aan, dat je niet te dicht bij hem komt, want als je tegen hem lacht, wordt hij beslist door de storm opgenomen en tegen de muur verpletterd.

— Mylord maakt er een grapje mee!

zei de reus, verlegen met zijn kinderlijke blauwe ogen naar Raffles kijkend. Mylord weet heus, dat ik zelfs de kleinste hondjes nooit pijn doe.

— Ik hoop het. Bedenk wel, dat dit diertje ons misschien goed kan helpen bij de opsporing van zijn bazin. Ik ben blij, dat we hem tenminste hebben. Heb je met Hank Moore zelf gesproken, Charles?

— Nee, met de kok, maar ik heb Moore wel gezien. Een grote kerel, met een stierennek, vuisten als smidshammers, vuurrood haar, een mopneus, kortom waarschijnlijk een Ier.

— Wat denk je van dat restaurant?

— Bepaald verdacht. Veel te duur voor zulk een betrekkelijk, klein geval. Een buitengewoon verdacht publiek, te

veel deuren en gangen, te veel muziek. Overigens staan de agenten er zo maar aan de toonbank, en doen alsof zij niets merken en als je niet kijkt, drinken ze rustig hun glaasje mee.

— Ik heb je daarheen gestuurd, Charles, omdat ik gemerkt heb, dat juist daar doorgaans heel veel leden van de onderwereld bij elkaar komen. Het is een waar broeinest. En het is niet onmogelijk, dat we daar moeten zijn om de bron te vinden van deze nieuwe ontvoeringszaak.

— Zou het een kidnapper-centrale zijn?

— Misschien, maar dat geloof ik toch niet. Dat zou wel wat erg brutaal zijn, midden in Los Angeles!

HOOFDSTUK IV.

DE GEHEIMEN VAN « MOONSHINE PALACE »

De kok van Hank Moore was een Fransman, steeds in het wit, die een beetje misstond in de tamelijk slordige omgeving, waarin men hem had geplaatst.

Monsieur Girardin was een uitstekende kok en Hank de Muilezel betaalde hem duur, want hij wilde, dat zijn bezoekers « Moonshine Palace » beschouwden als een soort luilekkerland.

Monsieur Girardin had er echter op gestaan, dat de keuken totaal veranderd werd. Hij had een lijstje gemaakt van wat hij wilde hebben en men had aan alles voldaan. Men kwam van de keuken eerst in een soort dienzaal, met lange tafels, waarop de gerechten konden worden neergezet, door een zogenaamde klapdeur, die de bedienende kelners met hun voet moesten openstoten en die dan van zelf weer dichtvereerde.

Aan de andere kant echter lag de bijkeuken, met een afgeschoten spoelhok, en daar stond de arme Brand nu al een uur lang, met opgestroopte mouten, een grijze overal aan, gebukt over een reusachtige spoelbak, waarin hij al naargelang heet en koud water kon laten stromen.

En naast hem rezen de stapels borden, die maar niet minder schenen te worden.

En hij mocht niet eens roken bij het werk, want er zou misschien as kunnen vallen op de witte borden van dik wit

aardewerk.

Monsieur Girardin was overigens een goedhartig man, die een vreselijk Engels sprak, met een accent, dat met een bot mes te snijden was, maar zich toch goed verstaanbaar wist uit te drukken.

Op het gebied van hygiëne en kookkunst echter was hij onverbiddelijk.

De Franse Meester werd geassisteerd door drie helpers, net als hij in het wit, die onder zijn leiding naar het volmaakte streefden. De « Moonshine pasteitjes » waren dan ook beroemd tot ver in de omtrek, eveneens als de crevise à la Girardin, een kreeftenschotel, die de uitvinder wel bijna onsterfelijk had gemaakt, en die men van heinde en ver kwam proeven.

Van de plek waar hij stond, kon Brand ten eerste door de kleine bijkeuken met zijn geweldige rijen borden en schotels, sauskommen en taartenbakken en door de altijd openstaande deur in de keuken kijken, en dan door de glazen muur of de telkens openverende stukjes van de eigenlijke eetzaal.

Brand kreeg geen al te prettige indruk van het soort gasten, die hij in het oog kreeg, in die een beetje overdreven luxe eetzaal.

Niet dat er haveloze mensen kwamen, integendeel. De heren droegen voor het merendeel onberispelijke smokings of dinner-jackets, bij de duurste kleermaker van Los Angeles gekocht, en de dames waren gehuld in

prachtige, peperdure avondtoiletten. Verder droegen zij zonder onderscheid juwelen.

Het viel Brand onmiddellijk op, dat de meesten van de mannen een Italiaans type hadden.

De dames, die bij dit gezelschap behoorden, waren erg luidruchtig, zwaar opgemaakt en keken brutaal rond, van onder hun krullende, geverfde lokjes.

Nu en dan kon hij de zware figuur zien van Hank Moore, die, met zijn geweldige handen op de rug, langzaam tussen de tafeltjes heen en weer liep en hier en daar een paar woorden sprak met een van zijn stamgasten, waarbij hij dan telkens grijnslachte, zodat al zijn zwaar met goud gevulde tanden, tot in de verste hoeken van zijn brede mond te zien waren.

— Ja, lach jij maar, bromde Brand nijdig. Er kon wel eens een tijd komen, mijnheer Hank de Muilezel, dat je iets anders zult doen dan lachen.

En heel even smeed hij zo woedend met zijn borden, dat Monsieur Girardin verschrikt zijn hoofd om de deur stak en nijdig brulde:

— Jij moet een beetje oppassen, Cochon. Denk jij, dat wij de boel hier niet betaal?

Brand trok zijn onderdanig gezicht en behandelde de borden met wat meer zorg.

En verder deed Brand wat hem was opgedragen, hij lette nauwkeurig op alles wat hij van zijn plaats af kon zien. Als hij de keuken inliep met een stapel schone borden, kon hij een veel groter stuk van de eetzaal zien, en op een gegeven ogenblik zag hij daar een brede politieagent, in een keurig uniform, die langzaam door de zaal kuierde, alsof hij er thuis hoorde, links en rechts keek, eens glimlachte, aan zijn pet tikte en door een andere deur weer verdween, schijnbaar met enige achterdocht en met verbazing nagekeken door de bezoekers van het « Moonshine Palace ».

— Ja, kijken jullie maar, jongelui! bromde Brand. Dat is een nieuweling voor jullie, nietwaar? Jullie kunnen nog plezier van hem beleven.

Brand keek even naar de koks, die het nu erg druk kregen, want men begon aan de soupers te werken, en die door de dienluiken in de glazen wand van de keuken, voortdurend geurige spljzen op grote dienbladen schoven, die in ontvangst werden genomen door de kelners in het tussengelegen dienvertrek.

— Wonderlijk, dat Hank genoeg neemt met zoveel glas in zijn restaurant, dacht Brand, niet zonder verwondering. Ik heb anders horen fluisteren, dat hij vrij veel te verbergen heeft.

Op dat ogenblik kreeg een van de koks de luierende bordenwasser in de gaten, zond hem met een welgerichte schop onder een weinig weerstand biedend lichaamsdeel, weer naar zijn spoelhok terug.

Dat moet men voor de goede zaak over hebben, peinsde Brand bitter. Ik mag niet eens deze goed geoefende linkervuist gebruiken, om de kerel die mij daar zo grof beledigd heeft, een mep te geven, die hem zou heugen.

Hij stond alweer voor zijn kuip dampend zeepsop, toen hij een bekende stem in de keuken hoorde, die zei:

— Goedenavond heren.

— Wat is dat, een klabak in mijn keuken? zei de verontwaardigde stem van monsieur Girardin. Wat eb jij hier te zoek?

— Ik kom eens even neuzen, monsieur. Je hebt zeker wel verlof voor die marasquine?

— Kan ik marasquin-taart maak, als ik niet eb marasquin? riep monsieur Girardin woedend uit. Kan jij maak ejerommelet, als jij niet eb eieren? Ga wek uit mijn keuken, of ik zal jou laten wegskop door mijn koks.

— Kalm een beetje, monsieur Girardin! klonk weer dezelfde stem van net, maar nu heel wat strenger. Ik neem zulke dingen niet, weet je? Ik kom hier in mijn functie, en ik zou je adviseren een toontje lager te zingen. Je kent de wet op de vreemdelingen toch zeker wel? Die is knap verscherpt de laatste tijd en als er hier over wegschoppen gesproken wordt, een goed verstaander heeft trouwens een half woord nodig.

Monsieur Girardin bromde nog iets in zich zelf, maar hij zei niets meer.

En de bekende stem zei opnieuw:

— U moet ook weten, monsieur Girardin, dat ik het volste recht heb, om overal in een openbare gelegenheid binnen te gaan. Ik hoor dat je nieuw personeel hebt?

— Dat eb ik, zei de Fransman vinnig. Ga jij maar zelf kijk. Ik eb een nieuwe spoeler en ik vloek het uur waarop iek em eb aankenoom. Een lui cochon, die de borden zal breek.

De stappen van de man, die gesproken had, kwamen dichterbij en toen verscheen de agent, die Brand al gezien had op de drempel, sloot op die manier het uitzicht op de keuken totaal af en gaf Brand een knipoogje.

Toen zei hij fluisterend:

— Om elf uur bij de zijdeur, de keukendeur, bedoel ik.

— Iets ontdekt? vroeg Brand, meer met zijn lippen, dan met zijn stem.

— Misschien.

En hardop liet hij er op volgen:

— Kun jij mij papieren laten zien, jongetje?

— Wat dacht je, dat ik hier zonder toestemming van de President borden stond te wassen? zei Brand brutaal. Ik heb een door hem zelf gestempeld papier, bekrachtigd door de handtekening van zijn vrouw. Maar je wilt me toch niet dwingen mijn natte zeepsop handen in mijn zakken te steken?

— Droog ze af en laat die papieren zien, beval de agent ruw, om er dadelijk heel zacht op te laten volgen: maakt Zizi het goed?

— Voor zover ik kan nagaan, wel, antwoordde Brand op dezelfde toon. Maar het zou me niets verwonderen, als hij al gestikt is in de hete waterdamp. Ik zelf houd het niet langer uit.

— Als je het tot elf uur volhoudt, is me dat voldoende, zei de agent koelbloedig, en zijn blik ging even in de richting van een citybag, dat niet helemaal gesloten was en op een plank stond dicht bij het enige raam.

Zijn stem klonk weer hard en bars, toen hij opmerkte:

— Het is je geluk, dat die papieren in

orde zijn. Hier pak maar weer aan.

— Heb je kinderen? vroeg de spoeler op dezelfde brutale toon van net.

— Drie jongens, antwoordde de agent trots.

— Wil ik je een winkeltje noemen, waar je trichnine kunt krijgen?

— Wat moet ik daarmee? vroeg de agent verbluft.

— Geef het ze in. Het mochten ook eens agenten worden, als ze groot zijn.

En daarop volgde een luid gekletter van de aardewerk borden en de agent vertrok, na een gemompelde verwensing. Maar de kok en zijn helpers zagen het twinkelen van zijn ogen niet, evenmin als het lachen van zijn mond, toen hij de glazen spoeler met de vinger dreigde.

Tien minuten voor elf leek de drukte wel op haar hoogtepunt te zijn.

Telkens werden er ook stapels vuile borden door een onverschillige hand in het spoelhok geschoven, maar om vijf minuten voor elf draaide Brand kalm de kraan dicht, deed zijn overall uit, stroopte zijn mouwen neer en liep fluitend de keuken in, waar monsieur Girardin hem kuchend ontving met de woedende vraag:

— Wat kom jij doen, slungel?

— Luchtje scheppen, antwoordde Brand lakoniek.

— Luchie skep? antwoordde monsieur Girardin, bijna stikkend van woede. Op dit okenblik? Terwijl wij stik in de drukte? Jij kaat in jouw hok, en spoel, of ik skop jou er uit!

— Ik voel me zo akelig van al die damp! antwoordde Brand ijskoud, en hij wandelde naar de deur.

Een kelner smeed de klapdeur open, greep Brand bij de schouder en zei ruw:

— Het is nu geen tijd om weg te lopen! Alez, vooruit! Je spoelhok in, of moet ik je erin schoppen?

— Dat eb iek al kezegd! schreeuwde monsieur Girardin.

— Wat een stom ongeluk, het is dezelfde kelner van die schop van net, mompelde Brand en hij zuchtte van genoegen. Neemt u die hand van mijn schouder!... Dus je neemt die hand niet van mijn schouder?... Dèàr dà!

En de geofende linkervuist deed haar werk en velde de kelner, die toch geen kleintje was, maar omtolde als een kegel en met veel lawaai tegen een kleine tafel vol schone borden aanboste, die rinkelend op de vloer kapot vielen.

— Maar dat jonk ies een moordenaar! kermde monsieur Girardin. IJ loopt zelf wek en hij slaat een kelner dood! Twee stuks personeel minder! En dertig borden stuk! Wat moet iek aanvang?

— Vraag of Hank je wil helpen? stelde Brand beminnelijk voor, en toen zwaaide hij de anderen toe, stapte de gang in, met de zekerheid, dat zijn terugkeer naar het spoelhok op ernstige bezwaren zou stuiten, als hij dit zou willen proberen. Dat is ook geen werk voor een man als ik, vond hij, snel de gang doorlopend en vluchtig even kijkend in de tas, de kleine Zizi geruststellend met een paar zachte, vriendelijke woorden.

Het pinchertje lag echter heel rustig op zijn bedje van een opgevouwen lap flanel en knipoogde met zijn snuggere, zwarte oogjes maar eens tegen Brand, die nu de tas dicht deed.

Naast het slot waren een paar kleine gaten gemaakt, groot genoeg om het diertje van verse lucht te voorzien.

Precies om elf uur was hij aan de deur voor het personeel, maar hij moest goed zijn ogen de kost geven voor hij aan de overkant van de donkere steeg de zogenaamde politieagent ontdekte, die fluisterend vroeg:

— Jij daar, Charles?

— Ik ben het met Zizi. Maar ik denk, dat ik er uit ben gesmeten.

— Dat is misschien jammer, maar misschien wordt vannacht toch nog alles beslist en dan komt het er minder op aan. Heb je Hammond gezien in de eetzaal?

— De detektive? Is hij dan ook op het oorlogspad?

— Dat schijnt! Hij heeft dubbel werk gekregen. Vanavond is het halsketting van gravin von Harbou gestolen.

— Dezelfde dat ze droeg tijdens de première van « Gehuil in de Taiga »? vroeg Brand verrast. Waar moet dat gebeurd zijn?

— Zij weet het zelf niet precies; zij heeft hier gedineerd, toen had ze het ding nog en het kan haar dus hier wel ontftuseld zijn.

— Dat zou me niets verwonderen. Het lijkt me hier een echte dieventroep, zei Brand schouderophalend. En wat is er nu eigenlijk aan de hand? Heb je werkelijk iets van Loretta ontdekt?

— Misschien iets heel belangrijks. Ik geloof dat Loretta hier is.

— Bedoel je hier in huis? herhaalde Brand ademloos.

— Ja, in « Moonshine Palace ». O, natuurlijk niet in een van de zalen of kamers. Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Maar « Moonshine Palace » is veel groter onder de grond dan erboven. Weet je, dat het op dezelfde plek staat, waar een berucht dranksmokkelaar heel vroeger heeft gewoond?

— Nee, zei Brand verrast. Maar het punt lijkt me, erg gunstig gelegen. Het huis ligt tamelijk dicht bij de zee.

— Nauwelijks een kwartier lopen. Je weet, dat de weg van Los Angelos naar Hollywood hier een hele scherpe bocht maakt? Een soort elleboog. De paar huizen, die hier in de omgeving staan, zijn pas de laatste tijd gebouwd.

— Maar waarom geloof je dat ze hier gevangen wordt gehouden? Zelfs al zat ze in een kelder, dat moet toch erg gevaarlijk zijn voor de ontvoerders.

— Ze zijn dan ook van plan haar naar een veiliger plek over te brengen. Charles, kom mee naar die lantaarn daar, want ik heb je iets te laten zien. We zijn hier volkomen veilig, want er komt hier op dit uur nooit een levende ziel door deze steeg.

Zodra de beide mannen onder de lantaarn stonden, haalde Raffles een stuk papier uit zijn zak, dat hij aan Brand gaf met de woorden:

— Lees dat maar eens. Toen ik net als politieagent, op goed geluk, door de zaal patrouilleerde, vroeg ik hier en daar papieren, zoals dat tegenwoordig aan de politie geoorloofd is, als zij verdachte huizen bezoeken.

Een kerel gaf mij onverschillig en met een brutaal gezicht een sierlijk opschriftboekje. en daarin vond ik dit

in het Italiaans. Ik heb het goed onthouden en zodra ik uit het gezicht was, opgeschreven. Lees maar eens.

En Brand las met groeiende verbazing het volgende: « L.Y. half drie bij de Ossenkop. Gang 5. Buizerd nemen. M. waarschuwen. Derde waarschuwing eerste P. Pasadena ».

Brand keek verwonderd van het papierje naar Raffles, en zei zacht:

— Het is me niet bepaald duidelijk waarom je net de opmerking maakte, dat het lezen van dit stukje papier mij wel wijzer zal maken. Als ik eerlijk ben, ik begrijp er geen sikkepit van. Wat betekent het?

— Ik geef toe, dat men een beetje op de hoogte moet zijn van plaatsaanduidingen en van de topografische gesteldheid in de buurt, om het briefje te kunnen begrijpen. Het is natuurlijk een notitie. En het is een notitie, die slaat op Loretta Young, zoals we toch zeker wel mogen afleiden uit de eerste twee hoofdletters. Verder is er een afspraak om half drie, bij de Ossenkop.

— Maar wat is dat? Is dat een kroeg?

— Niets van dat alles, Charles. De bevolking, tenminste die van een zeker soort, geeft die naam aan een vrij hoge rots of klip, hier dichtbij aan de kust en die inderdaad sterk aan de kop van een rund doet denken. Terloops merk ik op, dat die rots bij hoog water zo goed als helemaal onder de golven verdwijnt en dat het toevallig juist vannacht om half drie eb is. Dan ligt die klip droog.

— Dat begrijp ik allemaal. Maar waarom willen ze Buizerd nemen? Wat is dat voor een kerel? Een bijnaam natuurlijk?

— Beste Charles, de buizerd is de naam van een snelle motorboot. Ik wilde wel, dat je wat meer lette op de dingen die je zag. Langs de kade van Los Angeles liggen aan kleine steigers ongeveer dertig jachten, merendeels zeewaardig, en een daarvan draagt de naam van een roofvogel, « Buizerd ». Dan komt er in het briefje « M. waarschuwen ». M. zullen we wel moeten lezen voor Moore. De derde waarschuwing moet verzonden worden, zodat

deze met de eerste post ontvangen wordt. Die P. is een heel eenvoudige en veel gebruikte afkorting. Nu Davy al twee waarschuwingen heeft gehad, wordt het praktisch zeker, dat het hier om Loretta Young gaat. Tenslotte is Pasadena, een klein plaatsje aan de Californische kust, ongeveer tachtig mijlen ten noorden van San Francisco! Is het je nu duidelijk?

— Ja, als men een deskundige heeft, zoals jij! zei Brand, een beetje verlegen. Maar er is één ding, dat ik niet begrijp. Als deze notitie belangrijk is, hoe kwam die kerel er dan toe, jou dat boekje zo maar te laten zien?

— Charles, dat is niet eens zo heel bijzonder. De kerel dacht op dat ogenblik helemaal niet aan Loretta. Zo verschrikkelijk gewichtig vinden die lieden het meedoen aan zo'n ontvoering niet eens meer. Hij gaf mij zijn hele portefeuille met geld en al, en hij kon moeilijk anders doen, toen ik er hem om vroeg. Hij kon mij niet thuisbrengen, hij wist niet of ik omkoopbaar was. Ten overvloede was het berichtje in het Italiaans, en ik mag mij dan vermomd hebben als wat je maar wilt, maar op een Italiaan lijk ik op het ogenblik beslist niet. En ik sprak het zuiverste Engels, dat je je maar denken kunt. Een Italiaan, die niet hier geboren is, verraadt zich zelf altijd.

Het bleef even stil en toen antwoordde Brand:

— En nu is de verklaring, volgens jou?

— Die luidt, Charles, dat de schurken van plan zijn, vannacht om half drie, met behulp van een motorboot, de ontvoerde filmactrice weg te brengen naar Pasadena.

— Maar waarom die samenkomst bij de Ossenkop?

— Omdat daar, Charles, de toegang is tot « Gang 5 » die in de notitie genoemd wordt. Het lijkt mij, dat daarover geen twijfel kan bestaan. En alles moet vlug in zijn werk gaan, want de inscheping moet hebben plaats gehad voor de vloed, die gang 5 en waarschijnlijk een groot deel van de rest van het doolhof daar onder de grond, over-

stroomt. Ja, ik kan ik je dit wel zeggen, Charles, « Moonshine Palace » heeft veel geheimen, waarvan je je nog geen voorstelling kunt maken. Aan ons de eervolle, maar zware taak, een deel van die geheimen op te lossen.

— Ik had het zware van de taak,

maar liever het eerst genoemd, zei Brand met een zucht. Ik denk, dat het een drukke nacht zal worden.

— Daar moeten we tenminste maar op rekenen, zei Raffles droogjes. Heb je Zizi daar? Op stap dan.

HOOFDSTUK V.

GANG 5

Raffles en Brand liepen alle twee de steeg uit, op een behoorlijke afstand achter elkaar, de eerste als de waakzame politieagent die zijn plicht doet, de tweede als een vrij slordig geklede, flink uit de kluiten gewassen spoeljongen, met verward haar over zijn voorhoofd hangend, een soort matrozentrui met brede strepen en een afgetrapte broek, waaronder zijn versleten gymnastiekschoenen maar gedeeltelijk te zien waren.

Maar nauwelijks waren de twee mannen buiten het gezicht, of zij kwamen weer bij elkaar en begonnen zwiggend een pad te volgen, dat in de richting van de kust liep, totdat Brand zacht weer begon:

— Heb je een bepaald plan opge maakt?

— Eerlijk gezegd, nee.

— Waar tegenover de kans staat, Edward, dat de schurken haar zullen vermoorden als zij bang zijn, dat hun plan zal mislukken, al was het alleen uit wraak.

— O, wat dat betreft, wees maar gerust. Als er geschoten moet worden, dan ben ik beslist van plan, zoveel mogelijk de eerste te zijn. Waar is Henderson?

— Hij is gewaarschuwd, kijk, daar is onze reus al...

De reus kwam het tweetal voorzichtig een paar passen tegemoet en zei, zijn stem zoveel mogelijk dempend:

— Hier ben ik, mylord. Er is nog niets bijzonders gebeurd en ook nog niemand voorbijgekomen.

— Dat is ook bijna onmogelijk, James. Ten eerste is het nog veel te vroeg en ten tweede zijn wij hier al van de begane weg af. Het zal nog lastig genoeg zijn de kust te bereiken, zonder een bepaald pad te volgen. Je hebt toch ook een sterke zaklantaarn, James?

— Ja, mylord, met een reservebatterij. En voor de rest heb ik ook gezorgd, alles zit in mijn zakken. Wij kunnen er direkt op af.

— Een ogenblikje, zei Brand zacht. Wat versta je daar onder? Vallen wij met ons drieën een leger van twintig bandieten op het lijf?

— Het zou niet voor de eerste keer zijn, Charles, in dit geval zal het wel onmogelijk zijn. Wij moeten dan ook met list te werk gaan, aangezien geweld, vrees ik, zal falen.

— En veronderstel eens, dat ze er toch in slagen de vrouw vannacht weg te krijgen?

— Dat moeten wij tot iedere prijs proberen te voorkomen!

— Maar neem nu toch een ogenblik aan, dat zij er in slagen?

— Dan zou ik hen achterna gaan, zonder mij te bedenken! antwoordde Raffles vastberaden.

— Maar zij zullen een hele snelle boot hebben.

— Dan moeten wij proberen een nog

snellere te vinden, dat is alles. Je brengt mij daar op een idee. En ik zal er rekening mee houden, dat wij op een of ander tegenslag zullen stuiten, zodat wij niet kunnen voorkomen, dat de vrouw wordt weggevoerd naar Passadena. Henderson, jij gaat naar Los Angeles terug, en je probeert daar een motorboot te krijgen, zo snel als je er maar een kunt vinden. De grootte doet er niet toe, als er maar drie personen in kunnen. Zorg echter voor levensmiddelen en vooral voor goede geweren en munitie. Laat het voorkomen, alsof je op de eendenjacht wilt gaan, of dat je op robben wilt gaan jagen.

— Ik zal zeggen, dat ik een walvisvaarder ben, mylord, zei Henderson ernstig. En als ik die boot heb en haar heb geladen?

— Dan kom je met dat vaartuig zo snel mogelijk naar de plek, die ik je heb aangewezen. Je kunt daar een klein vaartuig gemakkelijk verbergen, zodat het niet gezien wordt. Maar kies een boot met een gedekte kleur en in geen geval wit. Mocht men je er ook tegen een hoge prijs geen willen afstaan...

— Begrepen, mylord, viel de reus hem met een lachje in de rede. En als ik daar bij het afgesproken punt ben met mijn boot?

— Dan wacht je op onze seinen. Let dus goed op, zodat niets je ontgaat. De plek waar je heen moet, ligt niet zo ver van Gang 5 verwijderd. Maar doe vooral niets overijds, waardoor je alles in de war zouft kunnen sturen.

— Ik zal goed op de seinen letten, mylord, zei de reus en het volgende ogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Brand tuurde hem een ogenblikje na, en zei toen zacht:

— Ik wilde dat je hem niet had weggezonden, Edward. Er is iets dat mij zegt, dat wij juist vannacht zijn sterke arm niet zullen kunnen missen en dat zijn afwezigheid ons bitter zal berouwen.

De beide mannen liepen verder en waren spoedig midden tussen de klippen, die nu eens dicht op elkaar stonden en dan weer gescheiden waren door

een moeilijk begaanbaar terrein vol kleine, scherpe keien en rotsblokken.

Brand vloekte zachtjes in zichzelf, want de dunne zolen van zijn sportschoenen maakten het lopen over die stenen bepaald bezwaarlijk en pijnlijk. Het was alsof Raffles zijn gedachte raadde, want hij fluisterde na enige ogenblikken:

— Het zal niet lang meer duren. En bovendien vinden wij daar beneden misschien wel schoeisel voor je.

— Dat zou wel een wonder zijn; ik heb maat 42, foeterde Brand. Wil je mij wijsmaken, dat die menseneters schoenen dragen, die kleiner zijn dan 44?

Brand wilde nog wat napruttelen, maar Raffles legde zijn hand op zijn arm en zei, de linkerhand opheffend:

— Kijk daar, dat is de Ossenkop! Zie je wel hoe de omtrekken inderdaad doen denken aan die van een runderkop?

— Ja, het is zo. Maar kijk daar eens, dat licht daar op zee.

De beide mannen keken naar een onbeweeglijk lichtpunt, ver op zee; na een tijdje zei Raffles:

— Men zou zeggen, dat het schip daar stil ligt.

— Het kan toch niet dat drijvende danspaleis van Moore zijn? Dat luxeschip, dat buiten de driemijls-grens verankerd ligt?

— Nee, Charles, dat ligt veel zuidelijker, kijk daar maar.

En Raffles wees naar een ander lichtpunt, nadat beiden op een van de rotsblokken geklauterd waren.

— Hoe laat is het dan? Kan het zijn, dat de motorboot, die de vrouw moet ontvoeren al wacht?

— Het loopt tegen middernacht. Het kan dus wel het bandletenschip zijn, dat daar op nadere orders ligt te wachten.

Op dit ogenblik verdween het licht, ging weer aan, verdween opnieuw, met onregelde tussenpozen.

Raffles volgde dit spelletje enige tijd opmerkzaam en zei toen:

— Zij seinen. Jammer genoeg doen zij het in een code, die ik niet ken.

— Maar zij seinen natuurlijk, in afwachting van antwoord, en als er antwoord gegeven wordt, dan zijn er hier dus al boeven op de kust en dan komen wij te laat.

— Snel vooruit dan. Het is er misschien maar een. En nu mogen wij niet zoveel meer praten, want wij naderen de gevaarlijke zone.

Zonder verder maar iets te zeggen, lieten de beide mannen zich langs de helling naar omlaag zakken, zoveel mogelijk de klippen tussen hun schouderen en de open zee houdend.

Het bleek Brand algauw, dat Raffles hier de omgeving voortreffelijk moest kennen en hij zegende de omstandigheid, dat Raffles als een kat in het donker kon zien, als er ook maar een schijntje licht van de hemel straalde.

En na voor de laatste keer een heel zwaar rotsblok te zijn omgegaan, stonden zij plotseling tegenover de eendelige watervlakte.

Maar links en rechts rezen weer klippen omhoog, een landtong stak een eind in zee, en aan het begin daarvan verhief zich de Ossenkop, de klip met haar eigenaardige vorm.

Maar van een gang of iets wat er ook maar in de verte op leek, kon Brand niets zien.

Zonder aarzelen echter, liep Raffles door, nu eens gebukt, dan weer recht op, steeds links aanhoudend, tot waar de klippen weer begonnen.

De zee ruiste zachtjes, het water liep terug, en over anderhalf uur zou die hele landtong, nu door de golven overspoeld droog vallen.

En toen dit goed tot Brand doordrong, sprak hij:

— Wij zullen toch nooit binnen kunnen komen, zolang het water de toegang niet heeft vrijgelaten, en dat is pas om half drie, en dan zijn de bandieten er ook al.

— Ik hoop, Charles, dat er toch nog wel een andere manier zal zijn om binnen te komen. De gang heeft een nummer, dat bewijst dus, dat er meer zijn. Misschien biedt een van die gangen dan wel de gelegenheid, onder de grond door te dringen. Draai je eens om, je

kunt van dit punt het dak zien van Moore's danstent.

— Je hebt gelijk. Je kunt de hele bovenverdieping onderscheiden, gaf Brand ten antwoord. Maar dan moet hij dus zo uit een bovenraam deze plek kunnen zien. Is dat niet gevaarlijk?

— Nee, want daarvoor is de afstand veel te groot. Het zou heel wat anders zijn, als zij een zoeklicht gebruikten en...

Het volgend ogenblik had Raffles Brand plotseling op de grond getrokken, want alsof het was afgesproken, juist op dat ogenblik zwaaide een niet erg brede, maar wel heel felle lichtbundel langzaam over het hele strand en verlichtte daghelder, alsof de zon scheen de rotsen en de klippen, zodat de twee mannen tot op honderd meter afstand zelfs de kiezelstenen van het strand van elkaar konden onderscheiden.

Zij zelf hadden zich nog net bijtijds achter een rotsklomp laten vallen, die hen beiden aan het oog onttrok, maar meer ook niet.

De lichtbundel zwaaide verder, tergend langzaam, keerde weer terug, verlengd, totdat hij een ogenblik bleef rusten op het schip, waarvan Brand de lichten het eerst had opgemerkt.

Het duurde echter maar heel kort en toen ging ineens het licht weer uit.

— Alles wijst er dus op, dat het een gevaarlijk karweitje wordt, zei Brand lakoniek. Als wij door die lichtbundel gesnapt worden, dan kunnen wij ook door een goedgerichte geweerkogel worden verrast. Wij zijn hier zeker geen vierhonderd meters verwijderd van Moore's huis.

— Dat wil zeggen, dat alleen een scherpschutter ons zou kunnen raken, Charles. Helaas, beschikten de heren bandieten tegenwoordig ook over mitrailleurs en om die te bedienen hoeft men geen scherpschutter te zijn. Die laten binnen enkele sekonden een kogelregen op je neersproeien, waar geen ontkomen aan is. Kom maar gauw mee, dan zullen wij proberen spoedig achter de Ossenkop te komen.

— Maar de golven spoelen nog om de voet.

— Dat zal zo lang niet meer duren,

het water zakt al. En een paar natte voeten, moeten wij er maar voor over hebben.

Diep gebukt renden zij over het ste-nige strand en bereikten het begin van de landtong, die een honderdtal meters ver, zich in zee uitstreckte en zo een soort kleine baai vormde.

Zij klommen op de basaltrug van de-ze landtong en toen bleek het, dat de voorzijde van de rots met de vreemde naam al droog was, waar dat aan de zee-kant de terugwijkende golven zijn voet nog konden bereiken.

De Ossenkop nam zoveel plaats in op de landtong, dat men er maar net om-heen kon lopen, ook al was de eb op haar laagst.

Zij lieten zich echter door het zee-water niet tegenhouden, maar gingen snel verder, zodra bleek, dat er aan de landzijde geen sprake was van een gang.

— Maar er is hier beslist geen gang te zien, niets van die aard, zei Brand, zodra de twee mannen aan de zee-kant de klip bereikt hadden en nu met hun benen tot bijna aan hun knieën in het water staande, telkens als een golf kwam aanrollen.

— Die gangen zijn hier wel degelijk, Charles, alleen zijn zij nu nog onder water. Zie je bij het teruglopen van het water, het begin wel van een soort trap? Welnu, die trap is bijna dertig meter breed en er zitten zich vijf gaten in. De breedste daarvan is ongeveer één meter, de anderen zijn heel wat smaller.

— Dan zal het dus zijn, zoals ik heb gedacht, en wij moeten kalm tot half drie wachten vóór die ingangen droog vallen.

Raffles scheen niet eens naar Brand te lulsteren. Hij had een dun, maar heel sterk touw, dat hij onder zijn uniform om zijn borst gewikkeld had, los ge-maakt en zei rustig, Brand het eind in zijn handen gevend:

— Houd dit touw stevig vast, het andere eind is aan mijn arm vastge-maakt, zoals je ziet. Het touw is ruim veertig meter lang en heel sterk, of-schoon het toch niet eens zo dik is als

een zakpotloodje.

— Waar is dat voor nodig? vroeg Brand verbluft.

— Om mij te kunnen terugtrekken, als ik soms niet verder mocht komen. Je zegt, dat er gaten onder water zijn, en dat is waar, maar al kan men er niet in lopen, men kan er wel in duiken.

— Maar dat is krankzinnig, riep Brand verschrikt. Dat is spelen met je leven. Je zou gestikt zijn, voor je de ingang gevonden had.

— Onzin, Charles. Die gang kan on-mogelijk zo lang zijn, misschien loopt hij een eind verder wel weer op, en ik kan heel gemakkelijk vijftig sekonden onder water blijven.

— Niet als je je moet inspannen door te zwemmen.

— Ook dan. Houd de lijn stevig vast en let op mijn bewegingen. Laat het touw door je vingers glijden, en zodra je vindt, dat het wat al te lang achter elkaar slap blijft, trek je mij terug. Gang 5 is de breedste! En bedenk dat wij wel niet langs dezelfde weg terug hoeven te gaan. Het kan niet anders of naar de kelders van « Moonshine Palace » moet ook nog een andere weg lopen, van het huis uit. Ik trek mijn uniformjas en mijn schoenen uit.

Brand wilde nog tegensputteren, iets zeggen, maar hij werd stil bij zo-veel doodsverachting, die bijna onver-schilligheid voor het leven leek te zijn.

Raffles had zijn jas al uitgetrokken, reeg zijn zware dienstschoenen los, zet-te ze op een droog plekje. Alsof dat er nog iets op aankwam, dacht Brand in paniek en het volgende ogenblik lag hij al in het water en zwom even rond. Brand, die niets anders zag dan het ble-ke, energieke gezicht met het opgeplak-te, zwarte snorretje, hoorde hem zacht zeggen:

— Ik tast nu met mijn voeten naar de goede ingang, zie je, ... stil, hier heb ik hem, geloof ik, al. Laat de lijn door je vingers gaan, Charles, ik ga op on-derzoek uit.

Brand zag hoe Raffles diep adem-haalde, zijn longen met lucht vulde, en toen meteen vlug voorover buitelde in het water. Daar schoten de voeten

al onder water.

Brand voelde de lijn snel door zijn vingers glijden.

Hij zelf was dapper, ontegenzeggelijk, maar dit soort moed van Raffles begreep hij niet. Hier zette hij welbewust zijn leven op het spel, en dat voor een dergelijke kleinigheid! Waarom kon die kerel, die rijke leegloper, dat bedrag niet gewoon betalen voor de ontvoerde filmster? Dan was alles klaar.

Hij dacht hieraan en aan nog andere dingen, terwijl hij daar met het klammend zweet op zijn voorhoofd, geplamt stond op de harde rots, terwijl het dunne touw nog altijd door zijn vingers gleed, met een snelheid, die althans bewees, dat Raffles zich vrij kon bewegen en goed opschoot.

Het touw was ongeveer voor de helft op, toen plotseling het felle zoeklicht weer over het strand heenzwaaide.

Deze keer echter was Brand in een stemming, die hem volkomen onverschillig maakte voor het gevaar.

Hij wist heel goed, dat men hem vanuit het huis nu zou kunnen zien, maar het interesseerde hem hoegenaamd niet.

Al zijn gevoel scheen geconcentreerd te zijn in zijn vingers, die het touw vasthielden.

Nog tien meter, nog vijf, nu nog maar drie.

En plotseling hing het koord slap tussen zijn vingers.

Brand trilde op zijn benen en wachtte vol angst.

Een paar ontzettende sekonden verliepen.

Hij stond al op het punt uit alle macht het touw weer in te palmen, toen een zwak, maar duidelijk voelbaar rukje het touw even door zijn vingers trok.

Toen werd er wat langer getrokken toen weer wat korter en Brand had moeite, een schreeuw van blijdschap te onderdrukken.

Hij kon er niet aan twifelen, die duivelse Raffles, die op alles wat vond, die geniale deugniet seinde hem.

Hij zond hem morsetekens toe, met behulp van het reddingskoord.

Brand dwong zich uit alle macht rustig te worden en toen stuurde het strak getrokken touw hem de volgende boodschap, even lakoniek als Raffles zich gewoonlijk uitdrukte.

« Veilig op een droge plek. Gang vrij wijd, en nauwelijks dertig meter lang. Adem in overvloed over. Bind schoenen en jas aan het eind van het touw en volg mij ».

HOOFDSTUK VI.

IN DE KAKEN VAN DE DOOD

Brand stond een ogenblik verbijsterd. Dat werd hem gevraagd, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Aarzelen echter deed hij niet.

Hij seinde alleen terug, op dezelfde manier, in morse-tekens.

« Ik kom. Wat moet er met Zizi? »

« De tas, met Zizi erin, stevig sluiten, in je zak meenemen, vlug zwemmen. Wat jij overleeft, overleeft Zizi ook ».

En Brand maakte voort. Hij greep de jas en de schoenen, bond ze aan het eind van het touw, sloot de tas zo goed mogelijk, stapte over de grote treden en vond, tot zijn geluk bijna onmiddellijk de ingang naar galerij 5.

Na zo diep mogelijk adem te hebben gehaald, dook hij onder water, zette zich met kracht af tegen een puntige rots, opende zijn ogen en zwom met een voorzichtige krabbelslag, zijn armen zo weinig mogelijk krommend, om ze niet te beschadigen, de inktzwarte duisternis tegemoet.

Na vijf slagen zag hij echter al iets. Het was een lichtschemering, recht voor hem, en nog krachtiger zwom hij door.

En toen voelde hij zich bij een hand grijpen en met een ruk op het droge trekken, een rotsige bodem, nu en dan nog altijd door het instromende water bevochtigd.

Proestend en snuivend krabbelde hij op, streek zich het haar uit de ogen, en toen was het eerste, wat hij deed,

de kleine tas openmaken.

Het had gelukkig vrij veel water tegengehouden, maar Zizi snakke toch een paar keer naar adem; toen was hij weer de oude.

— Dat zijn van die dingen, die men liefst niet al te vaak herhaalt, zei Brand, zijn natte broek zo goed mogelijk uitwringend, en zijn jasje uittrekkend.

Wij hebben het er heelhuids afgebracht, maar dat is meer geluk dan wijsheid, geloof ik. Ik zie, dat je lantaarn brandt. Die heeft dus het bad goed weerstaan, merk ik.

— Niet zo heel merkwaardig, Charles. Ik had die lamp, met mijn horloge in een lap gewikkeld, en met nog een paar andere zaken, bijvoorbeeld mijn revolver en een doosje patronen, heel eenvoudig in een plastic zak gedaan, en stevig dichtgebonden. Geen druppel water kon erbij. Ik kan je het middel aanbevelen.

— Ik zal het onthouden en er bij een volgende gelegenheid mijn hoofd in stoppen, zei Brand, die weer op adem was gekomen. Dit is dus de beroemde Gang 5. De breedte en de hoogte vallen me erg mee. Hoelang hebben we nu nog tijd voor de schurken droogvoets kunnen binnengaan?

Raffles keek op het zo eenvoudig drooggehouden horloge en antwoordde:

— Als zij op tijd komen nog ruim

anderhalf uur. Ik denk echter niet, dat zij binnen zullen komen, Charles. Volgens mij zullen ze eerder wachten bij de ingang, totdat de kerels hier binnen met Loretta te voorschijn komen! Veel tijd hebben wij echter toch niet te verliezen. Laten we dus op stap gaan.

— En Zizi? Moet hij weer in zijn gevangenisje?

— Nee. Van nu af moet hij ons de weg kunnen wijzen, maar ik zal hem aan een koordje vastbinden. Dan kan hij niet te ver van ons afdwalen.

Raffles had de jas zo goed mogelijk weer uitgewrongen, haalde de uniformpet uit een binnenzak, en zette die weer op.

Hij maakte het halsbandje van Zizi aan een dun touw vast, en lette goed op de bewegingen van het diertje. Toen gingen de twee mannen op weg. Raffles had zijn revolver gepakt en Brand hield de lantaarn vast.

De gang steeg geleidelijk en de rots boven hun hoofden kon niet dikker zijn dan ongeveer een meter, maar het was dan ook van het hardste graniet. Het was de natuur geweest, die deze gang misschien duizenden eeuwen geleden gemaakt had. En dezelfde geweldige natuurkracht had de trap gevormd, die plotseling, hoewel met erge ongelijke treden, wat dieper in de ingewanden van de aarde liep, en die de twee mannen moesten afdalen.

Daar beneden echter ging de gang verder, verbreedde zich, werd weer smaller, en plotseling was het niet meer graniet, dat zij aan weerskanten boven hun hoofden zagen, maar heel prozaïsche baksteen.

Het werd een gang met een egale bodem, bestreken met cement en met keurig gemetselde muren, terwijl de zoldering licht gewelfd was en zo hoog, dat zelfs Henderson er rechtop in had kunnen lopen.

De gang liep aanvankelijk kaarsrecht. Vrij snel vonden zij een dwarsgang en de daar gevormde hoek was gemerkt met een tektentje in witte verf een driehoek, met een punt in het midden.

Aan de andere kant echter was die-

zelfde dwarsgang gemerkt met een cirkel.

Een ogenblik stonden zij besluiteloos, maar toen viel de blik van Raffles op Zizi, die met schitterende oogjes aan de lijn trok en blijkbaar grote moeite had met zijn kunstmatig onderdrukte lust om te blaffen.

— Wij moeten verder, fluisterde hij kortaf. De hond kan zich onmogelijk vergissen. Het is duidelijk, dat het dier al iets ruikt.

Brand voelde zijn hart bonzen. Het was alsof hij voelde, dat het niet lang meer kon duren of het drama zou zijn hoogtepunt bereiken. Zelfs de stilte rondom was onheilspellend.

Niets was er te horen, niet het geringste geluid en zelfs het klotsen van de golven was op deze afstand door de dikke laag graniet heen onhoorbaar.

Langzaam en op alles voorbereid, liepen de twee mannen nog wat verder, totdat Raffles plotseling stilstond. Het leek hem, dat er heel in de verte ergens een zware deur was dichtgegooid, en hier onder de grond was de dreun tot op honderden meters afstand voelbaar.

— Wij schijnen niet alleen te zijn, fluisterde Brand veelbetekenend. Zou het misschien niet beter zijn, als we teruggingen, en wachtten bij de uitgang?

— Nee, dat lijkt mij te gevaarlijk. De gang heeft nergens plekken, waar men zich kan verbergen, wij zouden te vroeg gezien worden en niemand weet, hoe groot de troep bandieten zal zijn, die de ontvoerde vrouw gaat afleveren. Wij moeten dus verder, Charles.

Ongeveer dertig meter van de plek, waar zij de deur hadden horen dichtvallen, maakte de gang een flauwe bocht en liep toen uit in een soort cirkelvormige hall, een vijfsprong, waarop evenzoveel gangen uitkwamen, met elk een ander merkteken.

Straalsgewijze liepen die gangen op dat ondergrondse pleintje uit, dat ruim tien meter in doorsnee was.

Verder telden de beide dappere indringers nog een viertal deuren.

De muren van baksteen hadden plaats gemaakt voor beton en het geheel

leek verbluffend en angstwekkend veel op de lichthall van een moderne gevangenis.

Alleen een knap architect had die goedgebouwde koepel kunnen maken, waardoor de zoldering geen enkele pilaar nodig had om te steunen.

Dit alles zagen de twee mannen bij het licht van de zaklamp, die Brand in alle richtingen draaide.

— Waar nu heen? fluisterde hij, Raffles aankijkend.

— Zizi zal het ons vertellen, fluisterde Raffles terug, maakte het hondje los, dat zich geen ogenblik bedacht, maar zenuwachtig snuffelend begon rond te lopen en toen plotseling toeliep op een van de deuren, waaraan het heftig begon te krabbelen.

Raffles en Brand liepen op die deur toe.

Zij was van heel stevig eikenhout, helemaal nieuw, zou men zeggen en met ijzeren versterkingsstukken beslagen.

Er zat een brandkastslot op, even stevig als moeilijk te openen.

— Dat zal tijd kosten, mompelde Raffles, zodra hij het slot herkende. Hij tikte even met de knokkel op het hout van de deur, en vroeg, zo hard hij maar durfde:

— Miss Young, bent u hier binnen?

Er kwam geen antwoord. Alles bleef stil.

— Zij kan je zo onmogelijk horen door die dikke deur heen, dacht Brand.

— Stil, wat was dat? Kom mee! beval Raffles snel, het tegenstribbelende hondje opnemend. Ik ben bang, dat ze ons gehoord hebben.

Zo snel zij konden, liepen zij een van de dwarsgangen in, op goed geluk, en Brand knipte, op een aanwijzing van Raffles, zijn lamp uit. Het werd stikdonker. Zij konden daar nauwelijks een paar tellen gestaan hebben of er klonken hele zware voetstappen in de eigenaardige hall.

Bijna op hetzelfde ogenblik wist Zizi zich met een wanhopige kronkeling vrij te maken en een ogenblikje later klonk het geluid van een val, tegelijk met een met moeite onderdrukte vloek.

Nog vóór zij goed begrepen wat er

eigenlijk gebeurde, ging er ergens een deur open, nijldige, woeste kreten klonken. Het werd helder licht, het lawaai van een korte worsteling was te horen, en toen zei eensklaps een bedaarde, nuchtere stem:

— Doe die kanonnetjes nu maar weg. Jullie zijn aan de winnende hand en dat geef ik graag toe.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand en fluisterde:

— Dat is de stem van Bert Hammond. Wat drommel, hoe is hij hier binnengekomen?

— Misschien wel langs dezelfde weg als wij.

— Dat lijkt me absoluut onmogelijk. Wij zouden dat hebben moeten merken. Nee, hij is zeker door het huis van Moore heen hier in de kelders terecht gekomen.

— Dan zocht hij hier dus ook naar Loretta?

— Of naar het parelsnoer van Gravin Harbou. Maar hoe dan ook, hij heeft er zich lelijk in gewerkt.

Voorzichtigheidshalve liepen de twee mannen nog wat verder de gang in, op alles voorbereid, maar ook daar konden zij duidelijk de ruwe stem horen, die vroeg:

— Wat moet jij hier, stil? Hoe ben jij hier binnengekomen?

— Op mijn voeten, antwoordde Hammond onbeschaamd. Ik heb een speciale machtiging om overal huiszoeking te doen.

— Als ik jou was, Hammond, dan zong ik een toontje lager, klonk een ruwe en barse stem. Nu nog eens wat, wat doe je hier?

— Ik zoek iets.

— Zijn jullie van plan, jongens, je nog langer door die bloedhond in de lurven te laten leggen? riep een stem, die Brand en Raffles nog niet gehoord hadden. Hij is hier binnengedrongen, zonder dat iemand hem riep en hij zal er niet weer uitgaan, als ik nog iets te vertellen heb.

Hammond moest een of andere beweging hebben gemaakt, die niet veel goeds betekende, want plotseling klonk een stem, krakend, als een donderslag

weerkaatsend tussen de betonnen muren. Een revolvershot.

Raffles en Brand kregen de prikkellende, zoetige lucht van het kruit in de neus.

Ofschoon zij niets konden zien, begrepen zij maar al te goed wat er gebeurd was.

Er had een rauwe kreet geklonken, dadelijk gevolgd door het geluid van een val.

— Dat had zo'n haast niet gehad, Dave, zei een norske, wat hese stem. Jij bent altijd veel te vlug met je proppen-schieter. Hammond was altijd een nette kerel.

— Was dat Hammond? klonk een andere stem verbaasd. Zijn naam ken ik wel, maar ik had hem nog nooit gezien. Wat een klein, min mannetje.

— Niemand van ons kende hem bijna, zei de stem weer van de man, die het schot had gelost. En wat zijn lengte betreft, ik verzeker jullie, dat er genoeg gemeens in dat kleine mannetje school om jullie allemaal op de elektrische stoel te helpen. Hij moet iets gemerkt hebben, en het was beter, dat ik hem maar dadelijk het licht uitblies.

— Dacht je, dat hij iets gemerkt heeft van Young? Stomme ezel. Kan hij niet hier gekomen zijn voor die halsketting van Harbou? Vervloekt, jij zult nog eens tegen de lamp lopen, met dat stomme schieten. Wat moeten we nu met hem?

— Wat we met de anderen gedaan hebben, die het ons lastig gemaakt hebben. Naar de kuil met hem. Naar de put. Ik zal hetzelfde wel opknappen; hij weegt niets.

Er schuifelden voetstappen, die dichterbij kwamen. En die stappen kwamen precies naar de gang, waar Brand en Raffles op de loer stonden.

Zij gingen nog een eind terug en tot hun grote geluk vonden zij een smalle dwarsgang, waar zij snel ingingen.

De voetstappen kwamen nog steeds dichterbij, en toen voelden zij, meer dan zij zagen, en zelfs dan zij hoorden, hoe er een grote kerel voorbijging, die iets in zijn armen droeg.

En nauwelijks was de moordenaar

met zijn slachtoffer goed en wel voorbij, of Brand bracht zijn mond aan het oor van Raffles en fluisterde hem toe:

— Moeten wij dat toelaten? De ongelukkige is misschien niet dood.

— Dat zou mij verbazen, Charles. Die schurken schieten meestal dadelijk raak. Maar je hebt misschien gelijk, zelfs al was hij een lijk, dan mogen wij niet toelaten, dat het wordt wegge-moffeld. Hem achterna.

Zij liepen het smalle dwarsgangetje weer uit en volgden de hoofdgang op goed geluk, en in een volslagen duisternis.

Maar plotseling, nadat zij voorzichtig een stap of veertig of vijftig hadden afgelegd, hun weg tastend langs de muur, scheen een vrij krachtig licht op hun gericht en een heel andere stem zei:

— Zo agent, dat tref ik. Het kan me niet schelen hoe je hier komt, en je schijnt ook te druipen van water, maar dat is minder belangrijk.

— Hammond! fluisterde Raffles stom-verbaasd. Wat is er met de ander gebeurd?

— Die zit in de put, letterlijk. Ik gaf hem een jaap tegen zijn kin, en toen hij er naar wilde grijpen, tastte hij mis en viel in een soort koker, aardig diep, lijkt mij.

— Dus dan bent u helemaal niet gewond?

— Aan m'n arm! Het heeft niets om het lijf. Maar wat is hij er lekker ingetippeld, die schutterskoning. Ik kan er nog om lachen! Wat doe jij eigenlijk hier?

— Maar chef, begrijpt u dat niet?

— Geen flauw idee, en ik zou het graag weten! Ben jij soms ook uit op het collier van Harbou?

— Natuurlijk, gaf Raffles ten antwoord.

— En die daar, wat is dat er voor een?

— Een kameraad, maar hij heeft onder het zwemmen zijn uniform moeten uittrekken.

— Draag jij een trui onder je uniform, kerel? Dat is verboden, daar zal ik rapport van opmaken, zei Hammond

grimmig. Nou, gaan jullie nou maar mee, wij gaan terug. Wij zijn nu met ons drieën.

— Maar zij zijn wel met hun zessen, Chef! protesteerde Raffles helemaal niet ingenomen met deze gang van zaken.

— Al waren zij met hun zestigen. Ik schiet de hele troep overhoop, als

het moet. Kom mee.

En hij ging voorop, de twee mannen volgden heel voorzichtig en Raffles fluisterde Brand in het oor:

— Ik ben bang, dat het anders afloopt, dan ik hoopte en verwacht had. Of er moet een wonder gebeuren. Dat vinnige politiemannetje kon wel eens roet in het eten gooien.

HOOFDSTUK VII.

DE FILMSTER EN HET PARELSNOER

Hammond scheen veel haast te hebben, en Raffles moest de moed wel bewonderen van dit magere, bleke ventje, dat daar zo dapper voorop ging, alsof hij aan het hoofd van een heel leger de schurken te lijf ging.

Het duurde niet lang meer of zij hadden met hun drieën de uitgang van de galerij bereikt.

De cirkelvormige hall echter, was helemaal donker. Er was niets te zien, en Hammond moest opnieuw zijn lamp aanknippen.

Het eerste, waarop het licht viel, was een deur die op een kier stond. Er ging een schok door Raffles en Brand; het was de deur van de cel, waarin Loretta had gevangen gezeten.

En door die halfgeopende deur kwam net een wezentje aantrippelen, op drie pootjes maar, en zachtjes jankend.

Het was de kleine Zizi, bibberend van angst en van pijn.

— Die schooiers! riep Brand woedend uit, die zich niet langer kon inhouden.

Ze hebben de hond zeker gevonden en herkend en daarom zijn ze nu al met haar op de loop.

— Wat is dat voor onzin? riep Hammond uit. Over wie hebben jullie het?

Op dat ogenblik stond het hondje, als het ware smekend met zijn voorpootjes tegen het been van Raffles op; Hammond liet er het licht van zijn lamp op vallen en schreeuwde het bijna uit:

— Maar voor den duivel, dat is dat kleine mormel van Young! Zou ze hier soms in de buurt zijn?

— Ze zat in die cel daar, chef, antwoordde Raffles, op de geopende deur wijzend.

Hammond was niet gauw verbluft, maar nu staarde hij toch de zogenaamde agent een ogenblik stomverwonderd aan, en zei toen, zich uittrekkend om hem op de brede schouder te kunnen kloppen:

— Dat is knap. Dat is meer dan knap. Straks moet ik jouw naam en nummer weten, want daar is niet veel meer van

te lezen. Hadden wij maar meer van dat soort agenten.

— Het is misschien maar beter, dat er niet veel van zijn, chef, zei Raffles meesmuilend.

Hij wilde nog verder gaan, toen het toneel alweer veranderde.

Een van de deuren ging langzaam open, een vuurstraal schoot er uit te voorschijn, en op hetzelfde ogenblik werd de lamp in de hand van Hammond verbrijzeld.

Sneller dan de gedachte vuurde Raffles, meer op goed geluk, terug; de deur vloog verder open, met luid gekraak, omdat er een zwaar lichaam tegenaan was gevallen.

Brand maakte nu dadelijk licht en zij zagen een man liggen, dwars over de drempel van een heel zwak verlicht vertrek, met de rokende browning nog in de vuist.

Zonder zich te bedenken sprong Hammond er als een eekhoortje overheen, stormde de kamer binnen, en maakte meer licht, door een schakelaar om te draaien.

Hij gaf een schreeuw van blijdschap en er kwam wat kleur op zijn bleke wangen, toen hij op een tafel toesprong, waarop een heel eenvoudig houten kistje stond, waarvan het deksel was opgeslagen.

Er lagen wat sieraden in en bovenop het halssnoer van gravin von Harbou.

Hammond was er met een wip bij, bekeek even de sieraden, klapte het kistje dicht, en zei voldaan:

— Ik wist toch wel, dat ik deze kant uit moest zoeken.

— Chef, er is iets belangrijkers te doen, zei Raffles ernstig, en greep hem bij de arm.

— Je hebt warempel gelijk! Weet je zeker, dat dat kleine mormel je op het goede spoor heeft gebracht?

— Ik twijfel er geen seconde aan, chef. Ze zijn nu op de landtong en over tien minuten kiezen zij zee.

— Dat nooit! Hier, steek dit kistje in je zak, en bewaar het goed.

— Daar zal niets aan mankeren, chef! zei Raffles, met een zwakke glimlach om zijn scherpgetekende mond. — Het is

op het ogenblik in goede handen, dat verzeker ik u.

— Maar, hoe komen we hier vlug genoeg uit? Ik heb er bijna een half uur over gedaan, van het huis tot hier.

— Wij weten wel een veel kortere weg, chef!

— Maar dan moeten wij weer terugzwemmen, merkte Brand op, rillend bij dit denkbeeld.

— Onzin. De tunnel is nu natuurlijk al drooggevallen, het is bijna tijd, antwoordde Raffles.

— Vooruit dan maar, en wijs jij mij de weg! zei Hammond. Maar wacht nog een ogenblikje; als ze al weg zijn, hoe gaan we hen dan achterna?

— Met een boot, chef.

— Dat is gemakkelijk gezegd, maar ik heb er geen!

— Ik heb er voor een gezorgd!

— Man, je bent niet met goud te betalen. Noem me je naam, dan noteer ik hem.

— Laat dat nog even een geheimpje blijven, chef, totdat alles goed is afgelopen! zei Raffles onderdanig. Ik houd zo van een klap op de vuurpijl! Leest u Edgard Wallace wel eens?

— Lezen? Man, ik speel hem zelfs! antwoordde Hammond. En nu vooruit. Ik voel me net een jachthond, die een haas op het spoor is.

Brand grinnikte in zichzelf.

De sluwe detective moest het eens weten, dat de haas daar vlak voor zijn voeten liep, en toch zo ver buiten schot, alsof er een halve provincie tussen hem en de jager lag.

Zonder zich ook maar even te vergissen, volgde Raffles weer dezelfde gang, tot waar de baksteen overging in graniet, en tot zijn geruststelling zag nu Brand, dat de bodem nog hoogstens door een halve voet water was bedekt.

De drie mannen klommen de natuurlijke trap op en bijna dadelijk daarna zagen ze door de stenen koker heen, de lichte nachthemel.

Raffles, die voorop liep, stak heel voorzichtig zijn hoofd naar buiten, trok het bijna dadelijk terug en zei onderdrukt:

— Ze hebben zich al ingescheept!

Kom gauw te voorschijn; we hebben niet veel tijd te verliezen.

— We mogen ze helemaal niet uit het oog verliezen, schreeuwde Hammond, voor zijn doen erg opgewonden. We weten toch niet, waar ze heen willen!

— Ik weet het wel, ze willen naar Pasadena, antwoordde Raffles, kortaf. Charles, neem de lantaarn en geef het sein. Ik geloof werkelijk, dat ik daar de omtrekken van onze boot zie.

Brand had de lantaarn genomen, en door het licht beurtelings lang of kort met zijn linkerhand af te dekken, kon hij duidelijke seinen geven.

Zij werden bijna onmiddellijk beantwoord en even later gleed een laag op het water liggende, blijkbaar erg snelle boot van mahoniehout over het spiegelgladde water, vlak langs de landtong.

De drie mannen moesten door het water waden om er in te komen, maar dat deerde hen helemaal niet.

Op het ogenblik, dat Hammond aan boord zou stappen, zei Raffles, zich tot hem wendend:

— U hebt toch uw revolver nog wel, chef?

— Wis en zeker. Waarom vraag je dat zo?

— Omdat het anders eigenlijk niet nodig was, dat u meeinging. Maar een goede schutter kunnen wij erg goed gebruiken. James, loopt deze boot vlug?

— Veertig knopen per uur, mylord! En als het moet vijftig, antwoordde de reus trots. Het is een raceboot.

— Schitterend, riep Raffles verheugd uit. Waar heb je ze gehoord?

— Ze is niet gehoord, maar geleend, mylord. De eigenaar wilde niet, maar ik kon hem gelukkig tot andere gedachten brengen. Met een week in het verband, is hij eraf.

Hammond streek zich eens over het voorhoofd, terwijl de raceboot al in volle vaart en een schuimende streep kielwater achter zich latend, over het water stooft, en vroeg toen een beetje schor:

— Heb ik watjes in mijn oren of ben ik suf? Waarom noemt die man jou mylord, agent? Waarom heeft hij die

boot gestolen?

— Omdat ik ze nodig had, Hammond, antwoordde Raffles kortaf. Vraag de rest maar als we de vrouw gered hebben.

Hammond kneep zijn lippen op elkaar en zweeg.

De achtervolging was begonnen.

En na tien minuten bleek het, dat de boot van de bandieten niet tegen deze raceboot opkon.

Nog eens tien minuten later werden de eerste schoten gewisseld en twee van de zes schurken daar aan boord, werden buiten gevecht gesteld.

Hammond, die op de voorplecht stond, wilde ook meedoen en met een vloek schreeuwde hij:

— Alle duivels, mijn hele revolver is leeg!

— Gooi het wapen dan maar weg en bewonder de sterren, Hammond, zei Raffles vriendelijk. Dat heeft mijn kameraad gedaan. Die is sterk in het gooichelen.

Hammond begreep nog helemaal niet wat er eigenlijk aan de hand was. Maar één ding wist hij heel zeker, die man daar op de voorplecht, was evenmin politieagent, als hij zelf de koning van Honolulu. En daar hij voor alles een wijsgerig man was, ging hij bij de roerganger zitten, bewonderde zijn atletische gestalte en besloot, zich voorlopig niet meer met de zaak te bemoeien.

Die nam trouwens al heel snel en onverwachts een einde.

Want toen de beide boten nauwelijks vijftig meters van elkaar af waren, sprong er een lichte gestalte over het lage boord van het bandietenschip, dook onmiddellijk onder water en werd pas weer zichtbaar, toen ze nauwelijks zes el van de raceboot verwijderd was.

Het was Loretta Young.

Een paar krachtige slagen en Raffles kon een sterke hand toesteken en haar aan boord helpen.

— Merci, was alles wat de vrouw zei. Maar zij keek hem aan met een blik, waarvoor menig filmbewonderaar een fortuin zou hebben betaald.

Terwijl de schurken, zo snel zij konden, aanhielden op de kust, om een

goed heenkomen te zoeken, liet Raffles het roer wenden en voer terug.

Maar toen hij op een afstand van honderd meter voorbij de landtong voer gaf hij Henderson een wenk, die onmiddellijk stopte, en zei op zijn vriendelijkste toon tot Hammond, die nors en zwijgend op zijn plaatsje zat:

— Ik heb u beloofd mijn naam te zeggen, Hammond, als alles afgelopen zou zijn. Die is John Raffles.

— Dacht ik al half! gromde Hammond. En het kistje met de juwelen?

— Dat houd ik als souvenir. Kunt u

zwemmen?

— Dacht je, dat je een botvoer voor had? vroeg Hammond giftig.

— Het is van hier tot de punt van de landtong geen honderd meter, en u wordt lastig. Als u dus...

Hammond liet hem niet uitspreken, maar zei, met een buiging:

— Alle hulde.

En het volgende ogenblik wipte hij overboord en begon op zijn dode gemak naar de kust te zwemmen, als iemand die zijn ochtendblad neemt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Catacomben van Moore

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedemann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :